

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Герої в особах

Таким бійцям пекло не страшне

▶ СТОР. 6

Резонанс

Російський солдате, кидай рушницю, іди додому!

▶ СТОР. 7

Покликання

Друзі з війни — особливі друзі

▶ СТОР. 8

№ 4 (6258) СЕРЕДА, 13 СІЧНЯ 2016 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

У НОМЕР:

У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Якою буде структура дванадцятирічної загальної середньої освіти?

Учора народні депутати, представники уряду та науковці обговорили **в Комітеті Верховної Ради з питань науки і освіти** структуру 12-річної загальної середньої освіти в контексті нової редакції Закону України «Про освіту».

▶ СТОР. 2

Переговори тривають

Сьогодні в столиці Білорусі заплановано перше у цьому році засідання Тристоронньої контактної групи з урегулювання ситуації на Донбасі. Хоча офіційно «нормандська четвірка» ще не дала старт Мінську-3, формально його вже запущено. Напередодні в Києві (вочевидь, із неофіційним візитом) побував нещодавно призначений Путіним представник РФ на переговорах у форматі Україна—ОБСЄ—Росія Борис Гризлов. Він зустрівся з представником України в контактній групі Леонідом Кучмою. **Про це повідомила у Фейсбуці прес-секретар екс-президента Дарка Оліфер.** За її словами, вони обговорювали порядок денний чергового раунду перемовин, призначеного на 13 січня.

▶ СТОР. 12

СПІВЧУТТЯ

Голова Верховної Ради України Володимир Гройсман направив телеграму співчуття Голові Великих Національних Зборів Турецької Республіки Ісмаїлу Кахраману.

«З почуттям глибокого суму дізнався про вибух, що стався у центрі міста Стамбул та призвів до численних людських жертв і значної кількості постраждалих», — йдеться у телеграмі.

В. Гройсман від імені народних депутатів України та від себе особисто просить передати слова підтримки рідним і близьким загиблих та побажання скорішого одужання постраждалим у результаті цієї трагедії.

12 січня — День українського політв'язня

Солідаризуватися у боротьбі проти репресій

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА (з архіву «Голосу України»).

1 березня 2015 року. Акція на підтримку Надії Савченко «За Україну, за Мир, за Надію» на Софійській площі у Києві.

Те, що свобода не прийшла до нас сама собою, нагадують багато подій, і не лише останніх років. Ще за часів радянської влади українці масово потерпали від режиму, і саме 12 січня 1972 року розпочалася друга серія арештів української інтелігенції. Проте й тепер можемо спостерігати, як опиняються у в'язницях українські патріоти. Україна має політичних в'язнів за межами нашої країни. Це і Надія Савченко, і Олег Сенцов, і багато інших. У російських тюрмах перебуває 11 засуджених, яких Україна визнала політичними в'язнями. Це зовсім різні справи, але їх об'єднують абсурдність, застосування тортур до ув'язнених громадян України і антиукраїнський характер. Тому лише солідарність та широке побратимство всіх українців зможуть здолати цю страшну тенденцію.

АКТУАЛЬНО

Температурний режим має відповідати нормам

Столичний голова Віталій Кличко обіцяє, що мешканцям Києва буде перераховано плату за той період, під час якого температура в оселях не відповідала нормам. «Ми повинні зробити все, щоб у будинках киян було тепло, і температура у квартирах відповідала нормативам», — заявив Кличко під час робочої наради, **повідомляє сайт КМДА.** Також повідомляється, що з початку місяця надійшли скарги зі 700 будинків Києва. Наразі по кожному будинку працює комісія.

Водночас у Київській державній адміністрації також закликають батьків інформувати про неналежне опалення в навчальних закладах. За словами заступника голови КМДА Ганни Старостенко, на понеділок, 11 січня, у Києві були складнощі з опаленням у двох дитсадках, двох школах та одній школі-дитсадку. Тому київська міська влада звертається до батьків із проханням інформувати через районні управління освіти, контакт-центр (15-51) та соціальні мережі про виявлені невідповідності температурного режиму санітарним нормам для оперативного реагування», — наголосила заступник голови КМДА.

КОРОТКО

■ Українська академія банківської справи та Сумський державний університет — тепер не два, а один вищий навчальний заклад. Розпорядження про об'єднання вишів ухвалив уряд. Реорганізація відбуватиметься шляхом приєднання УАБС до СумДУ в межах бюджетних призначень, передбачених Міносвіти для підготовки кадрів, **передає наш власкор Володимир ЧЕРНОВ.**

■ Лісівники Житомирщини підбили підсумки передноворічної торгівлі: реалізовано, як і торік, майже 50 тис. ялинок, заготовлених на спеціальних плантаціях або під час рубок догляду. У середньому деревця продавали по 35 грн., **інформує наш власкор Оксана ЛУК'ЯНЕНКО.**

Уже 5,4 мільйона українських родин отримують субсидії на оплату комунальних послуг *(Урядовий портал)*

Якою буде структура дванадцятирічної загальної середньої освіти?

У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Голова комітету Лілія Гриневич під час наради зауважила, що тільки в Україні, Росії та Білорусі існує 11-річна загальна середня освіта. Натомість у більшості європейських країн, де діти навчаються в школах 12—13 років, обов'язкова освіта завершується в 16 років. «Відповідно до нашої Конституції, повна загальна середня освіта є обов'язковою. Тому стикаємося з серйозним викликом, щоб, з одного боку, забезпечити для всіх 12-річне навчання у школі, а з другого — існує недостатнє суспільне сприйняття того, що кожна дитина мусить обов'язково до 18 років здобувати повну загальну середню освіту», — сказала вона.

Водночас реформа в середній школі, наголосила народний депутат, це не тільки зміни тривалості років навчання. Її суть полягає у зміні змісту та підготовці вчителів, які володіють новими методами викладання для формування компетентності дитини. «Звичайно, реформа послідовно запроваджуватиметься на різних рівнях. Після ухвалення закону потрібен буде час для підготовки початкової і базової школи. Тому прогнозую, що запровадження 12-річної загальної середньої освіти відбудеться в 2017 році. Але це не означає, що не буде інших елементів реформування системи освіти», — зазначила голова комітету.

Лілія Гриневич переконана, що вже сьогодні треба починати роботу над змінами методики викладання і підготовки вчителів. Також треба розробляти новий зміст освіти і відповідно до нього змінювати якість підручників. Для цього не потрібно чекати ухвалення закону.

Закон, за її словами, має запустити відповідне бюджетне фінансування для тих напрямів реформи, які мають почати працювати вже з наступного року. «Важливо, щоб діти сприйняли реформи не як негативний стрес, а як реальне зростання якості освіти», — наголосила вона та повідомила, що 27 січня відбудеться засідання комітету, де обговорюватимуться пропозиції декількох робочих груп.

На думку президента Національної академії педагогічних наук Василя Кременя, основною метою має бути створення умов для підготовки дитини до життя, зокрема, за рахунок збільшення кількості навчання по годинах та змінам у методиці. «Не можна бути поступовим громадській думці, треба йти попереду неї», — наголосив він.

Якщо комітет прийме рішення рекомендувати парламенту ухвалити відповідний законопроект в першому читанні, то, можливо, його можна буде одразу винести на розгляд парламенту.

Сергій МЕЛЬНИК.

Президент Національної академії педагогічних наук України Василь Кремень та голова Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти Лілія Гриневич.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Більше фото тут — www.golos.com.ua

Зі старими документами доведеться попрощатися

ГОТУЄТЬСЯ ЗАКОНОПРОЕКТ

Цього тижня Державна міграційна служба почала видавати паспорти громадянина України у вигляді пластикової картки. В Європі такі посвідчення називають ID-карткою. Поки що в нас її можуть отримати тільки 16-річні українці, які вперше оформлюють свій «дорослий» документ. За словами голови Державної міграційної служби Максима Соколюка, решті бажаючих змінити свої старі книжечки на новенький пластик доведеться почекати, доки парламент не розгляне проект закону №3224 про внесення змін до деяких законів України щодо документів, що підтверджують громадянство, посвідчують особу, чи спеціальний статус.

Цей документ до Верховної Ради уряд подав п'ятого жовтня минулого року, і через місяць його було включено до порядку денного. Автори законопроекту наголошують, що пропоновані зміни необхідні для лібералізації візового режиму з Європейським Союзом. Крім запровадження в країні ID-карток, цим законопроектом також пропонується визначити Кабінет Міністрів органом, що затверджує порядок взаємодії між уповноваженими суб'єктами щодо ведення та функціонування Єдиного державного демографічного реєстру. Йдеться також про встановлення порядку проведення ідентифікації та верифікації (доказ, підтвердження) особи, формування переліку органів, уповноважених на виконання окремих функцій, та порядок оформлення й видачі картки трудового мігранта. Також пропонується розширити перелік заявників для забезпечення рівних прав громадян, іноземців та осіб без громадянства, які мають право на постійне чи тимчасове проживання. Запропоновані зміни чітко розмежовують види документів — з імплантованим безконтактним носієм та без нього.

Після ухвалення цього законопроекту наших співвітчизників зобов'яжуть отримувати паспорт після досягнення 14-річного віку. Окремо також запровадять посвідчення особи, яка потребує додаткового захисту, а також видаватиметься картка трудового мігранта. Останній документ посвідчуватиме особу іноземця, або особу без громадянства, яка має законні підстави для проживання в Україні. Також пропонується змінити окремі положення законів про державну реєстрацію актів цивільного стану та про порядок виїзду і в'їзду в Україну наших громадян.

До речі, цей законопроект вже було доопрацьовано в Кабінеті Міністрів, тож, як зазначає науково-експертне управління апарату Верховної Ради, у новому тексті в цілому враховано попередньо висловлені до нього зауваження.

Проте дещо все-таки залишилося поза увагою авторів документа. Зокрема, звертається увага на те, що неможливо ухвалювати зміни, які передбачають виключення з посвідчення біженця та проїзного документа біженця відомостей про дітей. Експерти звертають увагу, що зі змісту законопроекту та супровідних документів до нього не зрозуміло, дітям біженців, які не досягнули шістнадцятирічного віку, видаються такі само документи, як і дорослим, чи інші види документів.

Профільний парламентський комітет з питань інформатизації та зв'язку на своєму засіданні підтримав цей законопроект, тож у першому читанні його можуть ухвалити ще до кінця січня.

Надія СМІЯН.

ДОВІДКОВО

До Єдиного державного демографічного реєстру планується вносити таку інформацію:

**** ім'я особи;***

**** дата народження/смерті;***

**** місце народження;***

**** стать;***

**** дата внесення інформації до реєстру;***

**** відомості про батьків (опікунів, піклувальників або інших представників);***

**** відомості про громадянство або його відсутність;***

**** реквізити документів, виданих особі засобами реєстру;***

**** реквізити документів, що підтверджують смерть особи;***

**** відцифрований зразок підпису;***

**** відцифрований образ обличчя особи;***

**** відцифровані відбитки пальців рук (для оформлення паспорта громадянина для виїзду за кордон, дипломатичного паспорта тощо);***

**** для паспорта громадянина України відцифровані відбитки пальців рук (за згодою особи);***

**** додаткова змінна інформація (місце проживання, або перебування особи, народження дітей, реєстрація та розірвання шлюбу тощо).***

Найчастіше просили надати копії декларацій

Протягом 2015 року апаратом Верховної Ради України було опрацьовано 1639 запитів на публічну інформацію. 771 із них надійшло через Інтернет, 600 — електронною поштою, 112 — поштою, 61 — нарочним, 48 — телефоном, 41 — фельдзв'язком, 4 — на особистому прийомі, 2 — факсом. У них порушувалося 3758 питань. Із них:

— 1309 запитів виконано;

— 187 запитувачам надіслано відмову в задоволенні запиту відповідно до статті 22 Закону України «Про доступ до публічної інформації»;

— 129 запитів спрямовано належним розпорядникам інформації, про що повідомлено запитувачів;

— 16 запитів виконано як звернення відповідно до Закону України «Про звернення громадян».

Найбільше запитів спрямовано до управління кадрів (285), інформаційного управління (193), управління справами (162), головного управління документального забезпечення (107) та управління комп'ютеризованих систем апарату Верховної Ради України (54). А також до секретаріатів комітетів із питань правової політики та правосуддя (112), з питань свободи слова та інформаційної політики (69), з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності, з питань науки і освіти, з питань національної безпеки і оборони — по 50; з питань державного будівництва, регіональної політики та місцевого самоврядування — 49.

Найчастіше громадяни просили надати копії декларацій про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру за 2014 рік народних депутатів України та співробітників апарату Верховної Ради. А також перелік штатних помічників-консультантів народних депутатів I—VIII скликань, копії протоколів засідань комітетів Верховної Ради, інформацію про відпустки народних обранців за 2015 рік та копії документів, що засвідчують перебування їх у відпустках. Крім того, фінансові звіти апарату Верховної Ради України, висновки Головного юридичного та Головного науково-експертного управлінь апарату Верховної Ради щодо окремих законопроектів.

Водночас запитувачі просили надати текст прийнятого Закону «Про Державний бюджет України на 2016 рік», інформацію про відвідування громадянами відкритих пленарних засідань парламенту, копії окремих статей Цивільного процесуального та Кримінального кодексів України, цікавилися розміром коштів, виділених у 2015 році з держбюджету на відрядження народних депутатів України.

Інформаційне управління апарату Верховної Ради України.

Уже сьогодні треба розробляти новий зміст освіти і відповідно до нього змінювати якість підручників

Альтернативи мінському процесу не існує

На цьому наголосив Президент України Петро Порошенко під час відвідання 44-ї окремої артилерійської бригади, що дислокується у Тернополі. «Ми чітко наголошуємо: всі пункти Мінських угод мають бути виконані, — підкреслив він. — У зв'язку зі зривом Російською Федерацією виконання своєї частини зобов'язань ми твердо ставимо питання, щоб у 2016-му прив'язати всі передбачені Мінськими угодами кроки до конкретної дати. Саме цьому будуть присвячені переговори у «нормандському форматі».

Президента тепло зустрічали на підприємстві «СЕ «Борднетце-Україна».

Реформування армії триватиме й надалі

Верховний Головнокомандувач повідомив, що активне реформування Збройних Сил триватиме й надалі. Зокрема, 2016-й проголошено Роком Повітряних сил. У контексті цього передбачається провести реорганізацію та підвищення їх ефективності, насамперед це стосується протиповітряної оборони. Важливо навчити людей користуватися високотехнологічним обладнанням. За словами Президента, у Державному бюджеті Міністерству оборони виділено 57 мільярдів гривень, або 2,5 відсотка ВВП: «Це мінімально необхідна потреба армії, але це максимум, який може потягнути наша економіка». Водночас П. Порошенко зауважив, що, незважаючи на істотне скорочення кількості обстрілів порівняно з тими, які спостерігалися наприкінці листопада — початку грудня, ми змушені тримати вздовж лінії зіткнення добре озброєний і значний контингент українських військ.

На запитання про можливість оголошення чергової хвилі мобілізації Президент відповів, що ініціатива має йти від Міністерства оборони та Генштабу. Якщо така ініціатива буде, то він її підтримає і внесе відповідний документ до Верховної Ради.

Петро Порошенко високо оцінив зусилля керівництва Міноборони і місцевої влади щодо відновлення бази 44-ї окремої артилерійської бригади, створеної понад рік тому. За цей час її військовослужбовці виявили високий професіоналізм, мужність і хоробрість, обстоюючи територіальну цілісність України у найгарячіших точках. 67 військовослужбовців бригади представлено до державних нагород, 10 з них, на жаль, посмертно. Президент України вшанував пам'ять полеглих і поклав квіти до підніжжя пам'ятника, встановленого на території бригади. Десять військових отримали з його рук ордени Богдана Хмельницького III ступеня, «За мужність» III ступеня та медалі «За військову службу Україні». Петро Порошенко також вручив ключі від квартир сім'ям загиблих військовослужбовців: Павла Баса (того дня, до речі, у Тернополі відкрили меморіальну дошку на будинку, де проживав Павло. — **Авт.**), Юрія Наливайчука з Тернополя, Романа Мусія з Шумська та інвалідові другої групи Олександрові Сеньковському з Гусятина, який дістав поранення під Дебальцевим і втратив ногу.

ДОСЛІВНО

Президент Петро Порошенко: «Оскільки з січня в ОБСЄ головуватиме наш партнер і союзник Німеччина, то ми передбачаємо розширення мандата і кількості спостерігачів ОБСЄ».

Інвестиції — це нові робочі місця

Тепло зустрічали главу держави працівники одного з найбільших в області підприємств з іноземними інвестиціями «СЕ Борднетце-Україна», яке належить до провідних світових виробників кабельної продукції для автомобілів. Тут нині трудиться понад 3,5 тисячі осіб. Підприємство має намір створювати нові потужності у Чернівцях і Чорткові. Президент назвав його символічним, адже ми нарешті отримали безперешкодний доступ на ринки країн Євросоюзу: «Нам треба, щоб більше інвестицій приходило в Україну, щоб більше робочих місць створювалося». Він також висловив упевненість, що інвестиційний клімат у нашій країні поліпшується. Сприятимуть цьому й зміни у податковому законодавстві, істотне зниження розмірів єдиного соціального внеску, спрощення адміністрування податку на додану вартість. «Якщо раніше цей податок був джерелом корупції, то крок за кроком, тиждень за тижнем ми перерубаємо ці щупальця корупційного спрута», — підкреслив Петро Порошенко.

Пріоритет — майбутнє дітей

Питання освіти та майбутнього дітей мають бути пріоритетними у державній політиці. Таку думку глава держави висловив на церемонії відкриття нової школи I—II ступенів у селі Соколові Теребовлянського району. А поліпшенню освітнього процесу сприятиме реформа з децентралізації, додав він.

Керманич країни подарував учням комп'ютерний клас із мультимедійною дошкою, пообіцяв шкільний автобус, адже у новому двоповерховому закладі навчатимуться діти з трьох сіл. У приміщенні є все необхідне: добре обладнані класи і кабінети, бібліотека, великий спортивний зал з душовими, вбиральні. Будову почали зводити ще 1991-го, але закінчити її вдалося лише торік саме завдяки акумуляції коштів Фонду регіонального розвитку і районного бюджету, що є яскравим прикладом переваг децентралізації. Діти й батьки заспівали Президентові колядок.

А під час зустрічі з мешканцями села глава держави висловив упевненість, що вже цього року ЄС реалізує програму з безвізового режиму для українців.

Людмила НАКОНЕЧНА.
Тернопільська область.

Фото надане пресслужбою облдержадміністрації.

Надійність фундаменту перебудови системи правосуддя перевіряє Конституційний Суд

Учора Конституційний Суд України (КСУ) розпочав у формі усного слухання розгляд звернення Верховної Ради про надання висновку щодо конституційності законопроекту про внесення змін до Конституції України в частині правосуддя. Суддею-доповідачем став Олександр Литвинов. На розгляді були присутні 13 суддів за умови необхідного кворуму в 12 чоловік.

Нагадаємо, що метою запропонованих змін є вдосконалення конституційних основ правосуддя для практичної реалізації принципу верховенства права і забезпечення кожному права на справедливий судовий розгляд справи незалежним і безстороннім судом.

Прийняті зміни мають сприяти реалізації повномасштабної судової реформи та оновленню суддівського корпусу відповідно до суспільних очікувань і згідно з європейськими стандартами, відновленню довіри громадян до судової гілки влади, а також забезпеченню належного функціонування прокуратури, адвокатури та системи виконання судових рішень.

Зокрема запропоновані конституційні зміни щодо правосуддя мають забезпечити: деполітизацію та незалежність судової влади шляхом зміни повноважень Верховної Ради України та Президента України у сфері правосуддя відповідно до міжнародних стандартів; зміну процедури формування та діяльності органів, відповідальних за суддівський корпус відповідно (конституційне закріплення повноважень Вищої ради правосуддя, більшість членів якої становлять обрані суддівським корпусом судді); підвищення вимог та професійних стандартів для суддівського корпусу через підвищення вікових та професійних цензів до кандидатів на посаду судді, запровадження конкурсного принципу призначення судді на посаду, уточнення і посилення гарантій незалежності та недоторканності суддів; обмеження імунітету суддів до функціонального, тобто встановлення заборони притягнення судді до кримінальної відповідальності за його юридичну позицію, викладену в судовому рішенні; гарантії щодо фінансування, а також захисту професійних інтересів суддів; удосконалення діяльності Конституційного Суду України та запровадження інституту конституційної скарги.

Постійний представник Верховної Ради України в Конституційному Суді України Анатолій Селіванов, виступаючи в суді, зупинився на найбільш важливих аспектах законопроекту, навів ґрунтовні аргументи з приводу дотримання парламентом процедури підготовки та внесення змін до Конституції України щодо правосуддя, високо оцінив безпосередньо зміст законопроекту, який став предметом обговорення в КСУ. Зокрема, він зазначив, що законодавець прийняв модель оновлення судової влади. З позиції конституційної методології аналіз змісту конституційних змін повинен відбуватися в порівняльному і прогностичному аспектах, що дасть правильні висновки для підтвердження доктрини вищих цінностей: права людини, територіальна цілісність і суверенітет нашої держави. Зміст законопроекту відповідає сучасним вимогам суспільства — провести перебудову, не корекцію, а саме перебудову конституційної моделі судової влади за новим планом і за новими підходами. Щодо деяких негативних зауважень і застерог, які були надані КСУ окремими науковими установами, А. Селіванов вважає їх такими, що мають рекомендаційний характер, а самі зауваження науковців вимагають певних коментарів.

Розгляд справи в Конституційному Суді на час здачі номера до друку тривав.

Сергій ДЕМСЬКИЙ.

САМОВРЯДУВАННЯ

Підготовку кадрів переклали на обласний бюджет

На позачерговій сесії Рівненської обласної ради сьомого скликання затверджено зміни до обласного кошторису на 2016-й, який було ухвалено 25 грудня минулого року. У зв'язку з прийняттям Закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» та з урахуванням фактичних надходжень податків і зборів до обласного бюджету у 2015-му, змін до податкового та бюджетного законодавства депутати проголосували за те, щоб збільшити затверджений обсяг власних доходів на 69 696,7 тис. грн. Значно збільшено обсяг затверджених у Держбюджеті для Рівненщини субвенцій на соцзахист населення.

Для реалізації спільного інвестиційного проекту Світового банку та Міністерства охорони здоров'я «Поліпшення здоров'я на службі у людей», що сприятиме реформуванню первинної ланки медичної допомоги у північних районах області та зниженню рівня кардіозахворювань, з Держбюджету Рівненщині надано майже 20 мільйонів гривень субвенції.

Оскільки на підготовку робітничих кадрів на нинішній рік субвенція з Держбюджету не передбачена, навантаження у цьому питанні лягло на обласний кошторис: за рахунок власних доходів обласного бюджету передбачається 62 575,7 тис. грн. на утримання 13 професійно-технічних навчальних закладів та Костопільського будівельно-технологічного коледжу (без урахування закладів, які розташовані у містах обласного підпорядкування). Цей обсяг асигнувань дає змогу здійснювати видатки на мінімальному рівні, необхідному для функціонування закладів протягом шести місяців.

На сесії ухвалено також звернення обласних депутатів до Верховної Ради та Кабінету Міністрів щодо загрози розбалансованості обласного та інших місцевих бюджетів Рівненщини через деякі норми Закону «Про Державний бюджет на 2016 рік». Серед таких депутати, зокрема, визначають:

— утримання 23 ветеринарних лікарень та лабораторій, які ще з 1 січня 2015 року передані на фінансування з обласних бюджетів, хоча вони залишаються державними закладами;

— у зв'язку з переходом підприємств — великих платників податків на обслуговування у спеціалізовані державні податкові інспекції ВПП (м. Київ та м. Львів) втрати обласного бюджету у 2016 році становитимуть понад 10 млн. грн., що зменшить ресурс для фінансування першочергових видатків;

— показники обсягів медичної субвенції на 2016 рік розраховані виходячи з фінансового нормативу бюджетної забезпеченості на одного жителя у розмірі 696,1 грн., що більше торішнього показника лише на 2,1 грн., або на 0,3 відсотка.

Враховуючи підвищення у 2016 році соціальних стандартів, зокрема розміру мінімальної заробітної плати працівників бюджетної сфери на 12,8 відсотка, а також те, що питома вага видатків на заробітну плату з нарахуваннями в обсязі медичної субвенції становить майже 80 відсотків, депутати у зверненні пропонують збільшити обсяг медичної субвенції для Рівненської області на 98 млн. грн.

Обласна рада просить також передбачити Рівненщині з Держбюджету 45 млн. грн. субвенції на забезпечення передбачених законодавством (ст. 102 Бюджетного кодексу) пільг із послуг зв'язку, компенсацію за пільговий проїзд окремих категорій громадян, оскільки на ці цілі в місцевих бюджетах немає фінансового ресурсу.

Крім того, депутати висловили своє обурення з приводу скасування субвенції з Держбюджету на підготовку робітничих кадрів, що може призвести до ліквідації галузі профтехосвіти. Щоб цього не сталося, вони вимагають під час внесення змін до Державного бюджету на 2016 рік передбачити для Рівненської області цільову субвенцію на це у сумі 202,2 млн. грн.

Олександра ЮРКОВА.
Рівне.

Першим загиблим вінничанином у зоні АТО у 2016 році став 25-літній снайпер Микола Запухляк. Він помер уві сні у пункті дислокації військової частини. У Крижопільському райвійськкоматі зазначили, що бійця підвело серце, не витримало навантажень, він заснув і не прокинувся. Поховали захисника держави у селі Заболотне, де Микола закінчив школу і працював у місцевому сільгосппідприємстві на різних роботах. Молодого воїна в останню путь проводжали всім миром. Ритуал прощання відбувся з військовими почестями, *повідомляє наш власкор Віктор Скрипник*

Щоб переміг Його Величність Пацієнт

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

Історія хвороби

«Голос України» свого часу докладно висвітлював «геополітичні проблеми» клініки Інституту інфекційних захворювань та епідеміології імені Л. Громашевського Національної академії медичних наук (НАМНУ). «Географія», нагадаю, полягала у близькому сусідстві медичного закладу з Києво-Печерською лаврою, а «політика» дошкуляла йому орієнтацією колишнього керівництва держави на все, що віяло російським духом. І зрозуміло, що осідок Московського патріархату з невгамовним апетитом його настоятеля до рухомого й нерухомого майна був для високопоставлених парафіян Лаври ближчий, ніж інтереси важкохворих пацієнтів спеціалізованої клініки. На жаль, поважні і рясно обвішані науковими титулами керівники НАМНУ у цьому нерівному бою стали не на захист хворих та медперсоналу свого структурного підрозділу, а посилили фланг чиновницько-фарисейської раті намаганнями виселити лікарню під патронат пацюків у напівзруйноване приміщення на околиці столиці. І лише підтримка громадських активістів, пацієнтських організацій та ЗМІ, зокрема й «Голосу України», допомагала впродовж кількох років відбивати атаки на клініку...

Зрештою справа обернулася начебто встановленням перемир'я між усіма сторонами. У липні 2013-го представники НАМНУ, Лаври та пацієнтських організацій у присутності багатьох журналістів підписали меморандум, згідно з яким хворим і персоналу клініки мали дати спокій до завершення усіх робіт та встановлення належного обладнання не в руїнах на вулиці Галицькій, а в новозбудованому приміщенні на Амосова, 5-а. Тільки після цього, гарантували, можна буде готуватися до новосілля «у сучасних умовах». Настоятель Лаври владика Павло (Лебідь) на радощах пообіцяв освятити нову будівлю і молитися за хворих, яких згодом у своїх проповідях він уперто «по-християнськи» звинувачував у смертних гріхах, а в. о. президента НАМНУ (чинного керівника академії А. Сердюка на той час відсторонили від займаної посади, як з'ясувалося згодом, за неспроможність виконати розпорядження прем'єра Азарова «негайно звільнити приміщення клініки для потреб Києво-Печерської лаври») ректор Одеського медуніверситету Валерій Запорожан сипав обіцянками про створення просто-таки райських умов для «його величності пацієнта»: і затишні палати, і сучасне обладнання, і ліфт ось-ось запустять, і добудують ще один блок...

Обстеження

Відтоді минуло два з половиною роки. Перемир'я виявилося так само примарливим, як встановлення режиму тиші з боку агресора на Донбасі. Досі не працює ліфт, немає харчоблока (їжу двічі на день завозять сюди з іншого кінця Києва: оскільки коштів на пальне не передбачено кошторисом, лікарі змушені скидатися на бензин з власних гаманців. А це, зауважте, не той медзаклад, де пацієнти віддячують своїм рятівникам щедрими гонорарами: лікування небезпечних, часто смертельних недуг саме по собі настільки обтяжливе і з фізіологічного, і з матеріального боків «задоволення», що в самих хворих із фінансами повний дефолт.

Утім, відсутність ліфта, харчоблока, витяжки та інших обіцяних паном Запорожаном благ плюс дефіцит молитов митрополита Лебедя — дрібниці порівняно з «найновішим досягненням медичної науки»: у клініці немає реанімаційного відділення. І не тому, що бракує кандидатів на переселення з вулиці Амосова в потойбічні світи і відсутня необхідність врятувати їх від передчасної евакуації, швидше, на жаль, навпаки: просто «його величність пацієнта» розвели на обіцянках з тим самим цинізмом, з яким вакантна від совісті перекупка дурить довірливого курортника на одеському «Привозі».

«Усі зобов'язання, які брала на себе НАМНУ в особі Валерія Запорожана, не виконані, — запевняє в коментарі «Голосу України» відомий правозахисник, громадський діяч, один з лідерів східноєвропейського та центральноазійського об'єднання людей, котрі живуть з ВІЛ/СНІДом (ЛЖВ), Володимир Жовтяк. — Відсутній цілий комплекс обладнання та структурних підрозділів клініки. Відходи з інфекційної лікарні потрапляють до міської каналізації, невідомо кому належить земля під клінікою, кому котельня... Даруйте, пан Запорожан просто відверто гнав непраду, коли однією рукою підписував меморандум, а другою складав під столом, образно кажучи, відому конфігурацію з пальців...

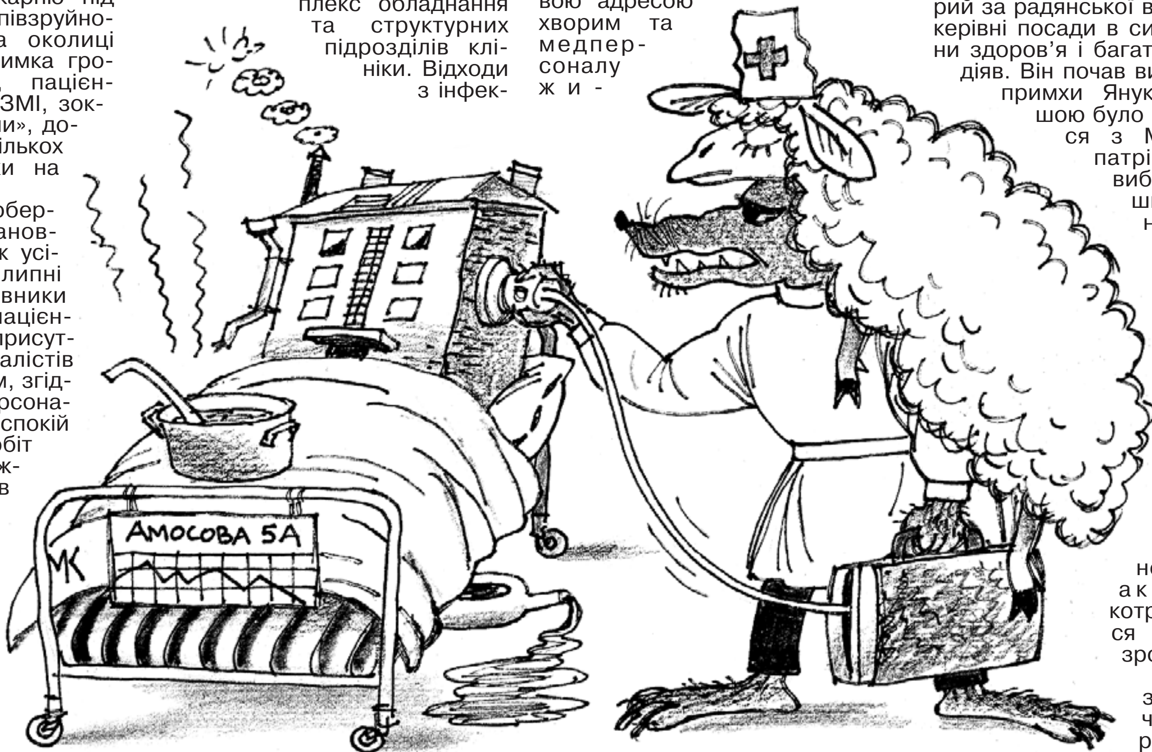
Я особисто як голова Координаційної ради Всеукраїнської мережі «ЛЖВ» був проти переїзду клініки в приміщення-напівфабрикат, хоча, не приховую, мені ще до підписання меморандуму представники Валерія Миколайовича пропонували за «поступливість» різні спокусливі речі... Я не погоджувався і з моральних переконань, і тому, що відчував сильну підтримку пацієнтів та лікарів. Припинив опір тільки тоді, коли на мене почали впливати колеги з пацієнтських організацій і деякі медики: «Підписуй, однак переїдемо на Амосова тільки тоді, коли все буде готове до нашого переселення». Напевно, це була моя помилка. Повірив. Обіцянки Запорожана залишилися на рівні неестетичної композиції з трьох пальців...»

Дуже прикро, але чи то також повірила, чи мала іншу мотивацію (напевно, не лише Жовтяку пропонували «різні спокусливі речі») група «непримиренних — аж до приковування себе кайданками до ліжок — борців з виселенням» на чолі з главою Благодійного фонду «Пацієнти України», незмінним учасником різних піарних телевізійних картинок Дмитром Шерембеєм. За кілька місяців після підписання меморандуму, коли на Амосова, 5-а ще тільки чухали потилиці над відсутністю «ось-ось» готового до експлуатації обладнання, а хворих з Лаврської всупереч мораторію знов раптово з «його величності» перетворювали на безхатьків, група Шерембея несподівано для всіх відкинула протестні кайданки і перебралася в «надсучасні», за академічною версією, умови. «Ось тоді ми зрозуміли, що нас зрадили», — з болем зазначив авторові цих рядків один з лікарів...

Діагноз

Майдан перекреслив наміри російського православ'я приєднати приміщення клініки до «канонічної» території: нині там господарює не ласий до мирських коштовностей і далеких від духовності втіх всеросійський пастир Кирило Гундяєв, а, за візуальним спостереженням, київські бомжі. За новою адресою хворим та медперсоналу живеться зі старими та новонабутими (спасибі всім обіцяльникам) проблемами. А ось Валерій Миколайович Запорожан претендує на посаду президента НАМНУ: незабаром мають відбутися вибори нового очільника академії. Колишній тепер змушений основну увагу приділяти не винаходам у галузі сангігієни, а спілкуванню зі слідчими. Даремно колись пан Сердюк намагався втрутитися у редакційну політику «Голосу України»: всі наші «крамольні» публікації на адресу компетентного, як підозрює слідство, у використанні не за призначенням бюджетних коштів академіка нині логічно вписалися у Кримінальний кодекс. Заподіяне зло — рано чи пізно — повертається бумерангом до споглядника далеких від медицини принципів. Шкода, що цього не усвідомлює віце-президент НАМНУ Валерій Запорожан.

Утім, не тільки не усвідомлює, а й приміряє нині на себе «камуфляж» борця з колишньою владою та її корупційними ставлениками у стінах Академії медичних наук. Ця «зміна одежі» добре, до речі, описана у Святому Письмі. Якби сподвижник чи, точніше, пособник Валерія Запорожана по виселенню клініки з прилаврської території митрополит Павло цікавився не лише дорогими автівками та іншими тілесними атрибутами, він неодмінно розповів би мирському колезі про «вовків в овечих шкурах». Скільки не маскуйся, а нутро залишається хижим.

Торік у травні на ректора Одеського університету пана Запорожана напали двоє невідомих із битками. Як стверджували в оточенні академіка, у важкому стані побитого доставлено в реанімацію: розмовляти не може, нападники розбили йому голову й щелепу. Щоправда, реаніматори «сотворили диво»: дуже швидко важкопоранений ректор роздавав інтерв'ю з легкістю телезірки і натякав на помсту за різку критику ним корупційних схем у «керівництві академії, створених ще за часів екс-президента Януковича». Уже згаданий Дмитро Шерембей ще далі пішов у розслідуванні мотивацій замовників нападу: ректору Запорожану погрожували люди... з уряду Азарова. Розправилися начебто за боротьбу з корупцією в стінах НАМНУ. «Це така клоака, — робить, до речі, цілком справедливий висновок у своїй розтиражованій ЗМІ публікації Дмитро, — від котрої натерпілося багато організацій. Коли Янукович прийшов до влади, він буквально за тиждень поставив там свою людину — Андрія Сердюка. Це доволі одіозна особистість, комуніст, котрий за радянської влади посідав керівні посади в системі охорони здоров'я і багато лиха заподіяв. Він почав виконувати всі примхи Януковича. Першою було розрахуватися з Московським патріархатом за вибори, віддавши приміщення лікарні в районі Лаври... Цікаво також, що понад 18 кримінальних справ, порушених проти Сердюка, Азаров прикривав своїми руками. А Запорожан був фактично єдиним академіком, котрий намагався щось з цим зробити...»

(І, до слова, зробив. Те, з чим не впорався Сердюк, «своїми руками» здійснив Валерій Запорожан: таки випхав мулький для ока лаврських святош і зайвий для чиновників від медицини заклад подалі від печерських пагорбів).

Утім, річ не лише в організаторській спритності «опонента» Сердюка. Валерій Миколайович ще спритніше використав одеське прислів'я: «Мудрий, як моя Сара завтра». По-перше: боротьбу із злочинним колишнім режимом він вочевидь посилював одержанням 2010-го статусом (за офіційним сайтом ЦВК)... довіреної особи кандидата в Президенти Віктора Януковича (! — **Авт.**). За свого кандидата довірений ректор не втомлювався агітувати аргументом: «Віктор Федорович може вивести з кризи будь-яке підприємство. Так само він може керувати й державою»... (якщо довірена особа «антикризового» «легітимника» ростовського розливу візьме за приклад, боронь Боже, стиль керування НАМНУ, то можемо вже наперед прогнозувати, яка доля чекає на медичну науку)».

По-друге, Валерій Запорожан розвінчував уряд лідера ПР Миколи Азарова з позиції... депутата Одеської облради від Партії регіонів і близького до Сергія Ківалова (за повідомленням Укрінформу від 13.05.15 р.) соратника, а Московський патріархат «освячував» на служіння Україні, припускаємо, за благословенням вірнопідданого Гундяєву і так само близького до власної персони владики Агафангела, духовне спілкування з котрим підживлює «скрепи» парафіян у проросійському дусі.

По-третє, Валерій Запорожан різко критикував (і продовжує це робити) керівництво Академії медичних наук за корупційні схеми, затишно почуваючись у кріслі... віце-президента НАМНУ (потрапив у нього в 2011 році — саме «у часи екс-президента Януковича». То з ким і за що бореться Валерій Миколайович? Якщо врахувати, що бюджет академії становить мільярди гривень, з котрих, за висновком громадської організації «Люстрація і чесність», близько 40 відсотків і більше розкрадалися через відкати на медичне обладнання, то «священну боротьбу з корупцією» як один із засобів її очолення зрозуміти можна. Але не виправдати.

Є ще, звичайно, і четверте, і п'яте, і надцяте. Закінчивши 1971-го медінститут, Валерій Запорожан заклав собі міцну кар'єрну основу в роки радянської влади, в чому його шанувальники тепер звинувачують Андрія Сердюка, і, очевидно, стрибав зі щабля на щабель, не зберігаючи позапартійну цноту. Тоді про успішну трудову біографію навряд чи йшлося б. Але не будемо зазирати в далеке минуле. Є пам'ятні події недавнього часу. Студенти Одеського медуніверситету згадують, як їхній ректор не приховував ненависті до подій на Майдані і відверто погрожував їм відрахуванням з медичного вишу за симпатії до Революції Гідності. «Борцеві з корупцією» нагадують і про рейдерське, по суті, захоплення міських одеських лікарень і перетворення (до речі, не без сприяння урядовців прем'єра-«папєрєдніка») їх на власність (на комерційних засадах) медуніверситету, де доступна для всіх одеситів медицина стала такою самою фікцією, як «блага» для пацієнтів клініки на вулиці Амосова. До речі, є запитання і до підопічного Запорожану університетського комплексу в Теплодарі, який також попри заявлені медично-наукові інновації поки що дуже скидається на ті афери, з якими начебто бореться, між іншим, колишній глава і Великий майстер Великої масонської ложі України і претендент в президенти відомчої академії, не помічаючи колоди у власному оці.

Медичні рекомендації

Залучення Валерія Запорожана до складу Президії Вченої ради МОЗ, тим паче призначення його її очільником уже після Революції Гідності, після пролитої крові і тисяч смертей на Майдані і в зоні бойових дій на сході України — вже ганьба для «реформаторів» і виклик суспільству. Примирення з білянауковою опричниною — це смертельний діагноз не лише медицині. Валерій Запорожан на посаді президента НАМНУ — свідчення про летальність процесу, який у звітах вперто іменують життєздатними перетвореннями, а насправді ці новації лише зводяться до розбірок кланів...

...І ще питання на засипку. Чи взагалі в умовах реформ крім профільного міністерства та університетів потрібна ще й така структура, як НАМНУ? Принаймні ні хворим, ні підопічним їй сьогодні медичним закладам ні здоров'я, ні фінансування на його повернення не додається. Хоча, можливо, хтось там, у затишних стінах, і крутить мільярдами. Але цей хтось точно старається не для нас, не для хворих. А треба, щоб нарешті виграв саме він, Його Величність Пацієнт...

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Мал. Миколи КАПУСТИ.

Майдан перекреслив наміри російського православ'я приєднати приміщення клініки до «канонічної» території

Єврокомісія розглядає ситуацію у Польщі

Сьогодні Європейська комісія розглядатиме на своєму засіданні «польське питання». Йтиметься про ситуацію навколо Конституційного суду і громадських ЗМІ у зв'язку з ухваленням партією влади змін до національного законодавства. Незалежно від формального характеру обговорення — «дискусія, щоб зорієнтуватися» або запуск «механізму контролю за верховенством права», це означає початок оцінювання структурами європейської спільноти, наскільки реформи правлячої партії «Право і справедливість» (ПіС) відповідають базовим положенням договору про ЄС, твердять євросоюзівські політики і експерти.

Правду кажучи, дискусія ця на європейському форумі триває від самого початку діяльності нової польської партії влади. Відмінність — дотепер вона велася «неофіційно» через засоби масової інформації, у яких провідні європейські політики просили, застерігали, офіційну Варшаву. Але та чинила на власний розсуд, водночас даючи гострі відповіді на менторські рекомендації західних політиків. Наведемо кілька найяскравіших і найсвіжіших прикладів поки що медіального протистояння на лінії Варшава—Брюссель та «іскріння» на осі Варшава—Берлін, яке набуло політичного характеру.

На зауваження єврокомісара з питань цифрової економіки і суспільства Гюнтера Етінгера (висловлене в інтерв'ю «Франкфуртер альґемайне цайтунг»), що «не можна звільняти керівників радіо чи телестанції, не вказуючи причини», та обіцянку виступити на сьогоднішньому засіданні Єврокомісії за запуском щодо Варшави «механізму контролю за верховенством права», відповів листом польський міністр юстиції Збігнєв Зьобро. Віднісши висловлювання Г. Етінгера до розряду «нерозсудливих зауважень про Польщу, висловлюваних зарубіжними політиками», З. Зьобро наголосив, що рекомендації німецького політика стосовно «механізму контролю» викликають у поляків, як і в самого міністра, «найгірші асоціації... з «німецьким наглядом» часів Другої світової війни. Польський міністр звернув увагу європейського політика німецького походження, що замість «з легкістю говорити про фіктивну загрозу для свободи ЗМІ в інших країнах», той повинен «засуджувати цензуру у своїй вітчизні», нагадавши про замовчування німецькими медіа упродовж кількох днів інформації про масові сексуальні атаки на жінок новорічної ночі в німецьких містах. На завершення міністр закликав єврокомісара «хоча б з огляду на престиж займаної посади дотримуватись у висловлюваннях більшої поміркованості та об'єктивізму».

В інтерв'ю недільному виданню газети «Франкфуртер альґемайне цайтунг» з новою порцією нищівної критики на адресу офіційної Варшави виступив голова Європарламенту Мартін Шульц. В розмові з журналістами він, зокрема, заявив, що «польський уряд вважає свою перемогу на виборах за мандат, який дає йому право на підпорядкування благополуччя держави волі партії влади», а реалізовану більшістю політику назвав «керованою демократією а-ля Путін» та «небезпечною путінізацією європейської політики».

Днем раніше керівник фракції ХДС/ХСС німецького Бундестагу Фолькер Каудер на сторінках тижневика «Шпіґель» висловив задоволення, що Єврокомісія «детально розгляне ситуацію в Польщі», та закликав країни спільноти «мати відвагу» до запровадження стосовно цієї країни санкцій, якщо Варшава й «надалі не дотримуватиметься норм правової держави» та «порушуватиме європейські цінності». З приводу вищеописаних висловлювань німецьких політиків «на килим» до польського МЗС у понеділок викликали посла ФРН у Варшаві.

Тим часом головний архітектор змін, що нині відбуваються в Польщі, лідер ПіС Ярослав Качинський однозначно дав зрозуміти західним політикам, що Варшава не зійде з реалізованого партією влади курсу перетворень: «Хочу сказати, що жоден тиск, жоден шум, слова, які ніколи не мали бути сказані, а особливо з німецьких уст, не змусять нас звернути з цього шляху. Не звернемо! Будемо йти вперед, будемо вирішувати чергові справи, робитимемо поляків щасливішими, а Польщу сильнішою».

Іван КОЗЛОВСЬКИЙ.
Варшава.

ФОТОФАКТ

Уперше за останні кілька місяців ООН змогла доправити гуманітарну допомогу в сирійське місто Мадая, де два десятки людей уже померли від голоду.

В ООН також закликали терміново евакуювати з міста майже 400 осіб, які потребують лікування і перебувають на межі життя і смерті.

Місто Мадая, контрольоване силами опозиції, ось уже півроку в облозі урядової сирійської армії.

На знімку: ***розвантаження предметів першої необхідності.***

Фото ЮНІСЕФ.

Німеччина: хаос у країні тотального порядку

Уже впродовж двох тижнів у ФРН не вщухають пристрасті за мігрантами, спричинені ними самими: в новорічну ніч поблизу вокзалу в Кельні понад тисячу мігрантів порушували громадський порядок і вигукували образи на адресу представників правоохоронних органів.

Зафіксовано пограбування і зґвалтування жінок. До поліції із заявами звернулося понад 500 постраждалих, і їх кількість зростає. ЗМІ заговорили про те, що вуличний кримінал, у якому беруть участь біженці, загрожує самому устрою німецького суспільства. Також зафіксовано напади вже на поселення мігрантів, їм погрожують по телефону.

Водночас у пресі спалахнув скандал: представників влади Кельна, і не тільки цього міста, звинувачують у замовчуванні скоєних біженцями порушень, бездіяльності і навіть у брехні, а німецькі правоохоронні органи — усіх чемпіонів світу з підтримання громадського порядку — в тому, що вони не тільки не зуміли впоратися із цілком передбачуваною ситуацією, а й не реагували на безлад.

Більш того обербургомістр Кельна на пресконференції запевнила, що всі випадки заворушень розслідуються і що серед біженців немає порушників. Хоч невдовзі з'ясувалося, що все було навпаки: поліція і карні відомства лише спостерігали за подіями, а затримані порушники чекають на надання їм притулку у ФРН. Також інформація про це не надходила з офіційних джерел, громадяни дізнавалися про події із соціальних мереж. Уже не мовчать опозиційні політики, звинувачуючи канцлера Ангелу Меркель у причетності до створення такої ситуації.

Чому німецька поліція стала лише спостерігачем масових безпорядків, а влада не спромоглася адекватно їх оцінити? Очевидно, що цього разу й ті, й інші стали жертвами власного ентузіазму. Ухваливши рішення про прийняття такої величезної кількості біженців (їх у ФРН налічується понад мільйон), уряд водночас намагався переконати суспільство, що всі вони постраждали від війни, їм потрібна допомога, одне слово — прибульці винятково порядні люди. Ще влітку німці, хоч далеко не всі, співчутливо поставилися до біженців і чим могли допомагали їм облаштуватися, хоч уже було очевидно, що забезпечити всім необхідним, та ще й за німецькими стандартами, таку кількість прибулих держава не в змозі. Тож біженці почали висловлювати невдоволення: розраховували на всі блага, а доводиться перебиватися у гуртожитках і навіть у величезних залах складів і колишнього летовища. І цей тисячний натовп невдоволених, здебільшого ще й напідпитку, прийшов на привокзальну площу Кельна «відзначати» Новий рік...

Чому поліція не реагувала ані на напади на жінок, ані на порушення громадського порядку іноземцями, що зазвичай не залишилося б непокараним для німецького громадянина? Тут хоч і дивно, але все просто: державні правоохоронні органи, з одного боку, мають гарантувати безпеку своїх громадян, а з другого — неухильно дотримуватися державної політики відкритості стосовно біженців, задекларованої урядом. Щодо якогось третього варіанта вказівок очевидно не було...

Наталія ПИСАНСЬКА.
Берлін..

ДО РЕЧІ

Події у Кельні — не перший факт масових сексуальних домагань, вчинених мігрантами. Шведська газета Dagens Nyheter виклала беззаперечні докази подібних дій групи молодих чоловіків, чимало з яких були мігрантами, в 2014-му та 2015-му роках, під час стокгольмських музичних фестивалів. Прем'єр-міністр Швеції Стефан Левен уже заявив, що поліція країни зрадила молодих жінок, два роки ігноруючи повідомлення про сексуальні домагання, і зажадав пояснень, чому подані заяви не реєструвались, а поліція замовчувала ці факти. Голова поліції Швеції Дан Еліассон пообіцяв провести внутрішнє розслідування, **повідомляє BBC.**

Окрім того, стало відомо, про аналогічні факти неправомірних дій щодо жінок і в інших країнах, зокрема в Австрії. А правоохоронці Фінляндії повідомили, що масовий напад на жінок у новорічну ніч готувався і в Гельсінкі. Поліція доклала всіх зусиль, щоб запобігти драматичному розвитку подій, та попри це в поліцію надійшли три скарги на сексуальні домагання.

Терористи–смертники готуються до «відряджень»

Учора в Стамбулі стався потужний вибух у багатолюдному туристичному кварталі Султанахмет, де розташовані Синя мечеть і базиліка-музей Айя Софія. Невідомий вибуховий пристрій підірвав смертник на трамвайній зупинці, де завжди багато народу. **Турецькі телеканали повідомляють про 15 поранених і 10 загиблих, але ці цифри можуть зрости. До місця інциденту прибуло кілька автомобілів «швидкої допомоги» і поліції.**

Генконсульство України в Стамбулі з'ясовує, чи є серед постраждалих громадяни України. Поки встановлено, що поблизу зупинки перебувала велика група німецьких туристів, серед яких більшість потерпілих.

Тим часом національна служба безпеки Туреччини направила до США і країн Європи список із імен 13 мусульманських терористів, серед яких 9 жінок, і попередила партнерів про те, що вони підготували плани самовбивчих вибухів у різних містах. За даними турецької розвідки, ця група смертників поки що перебуває в Сирії, але готується до перекидання в Туреччину, а потім і в Європу. Головними цілями джихадистів є Німеччина, Франція, Голландія та Росія, уточнює турецьке видання «Хабертюрк».

У списках, скерованих партнерам по НАТО, зазначено не тільки прізвища та імена ймовірних терористів, а і їхніх батьків, місця і дати їх народження; їхній вік — від 16 до 30 років; у групі є два брати. На всі КПП Туреччини направлено попередження про посилення контролю під час проведення паспортного контролю і наголошується, що особливу увагу прикордонники мають звертати на жінок.

Тим часом у Стамбулі та провінції Адана (південь Туреччини) спецчастини по боротьбі з тероризмом провели масштабну операцію із затримання осіб, причетних до діяльності організації «Ісламська держава». Було затримано 33 особи, серед яких 16 іноземних громадян, у тому числі й одна росіянка, а решта — єгиптяни. «Затримані доставлені на допит в антитерористичний центр у Стамбулі. В них конфісковано друковані й цифрові документи, пов'язані з діяльністю ІД, зокрема з вербуванням нових людей у лави організації», — повідомив прес-центр МВС Туреччини.

Олександр БІЛИК.

ПЛАНЕТА

Транзит ускладнено лише для товарів, що прямують до Казахстану

Переговори з ЄС і СОТ з питання заборони транзиту українських товарів через Росію, а також консультації на рівні глав урядів України, Казахстану і Азербайджану — такий шлях виходу із ситуації, що склалася, бачать у Києві. Адже, незважаючи на те, що московські «нововведення» суперечать правилам СОТ, Росія поки не має наміру переглядати своє рішення. Тому Київ вестиме переговори одразу за двома напрямами: добиватися справедливості, використовуючи платформу міжнародних організацій, і шукати альтернативних шляхів для транзиту наших товарів.

Цікаво, що під удар Росії потрапила не тільки Україна, а й Казахстан, який не бажає виходити із зони вільної торгівлі з Україною. **Як сказано в роз'ясненні Міністерства інфраструктури України, розміщеному на його сайті**, нові правила транзиту поширюються «виключно на перевезення з території України в Казахстан». Саме для цих перевезень визначено пункт пропуску, розташований на кордоні Білорусі й РФ. І саме ці вантажі мають бути опломбовані по всьому маршруту.

«При цьому, згідно з роз'ясненнями з російської сторони, перевезення в будь-яку іншу країну, а також перевезення у зворотному напрямку з Казахстану в Україну можуть виконуватися у звичайному режимі, без встановлення пломб і через будь-які діючі пункти пропуску автомобільного транспорту, — йдеться у роз'ясненні. — У таких випадках відмова в оформленні вантажу й пропуску з боку митниці РФ є порушенням як чинної угоди між РФ і Україною, так і, власне, російського законодавства».

А тим часом у Росії знайшли ще одну можливість погіршити відносини з Україною. **Російський «Коммерсант»**, посилаючись на джерела в міненерго, **повідомив**, що РФ не продовжуватиме контракт на постачання електроенергії в Україну, ув'язавши його з відмовою України йти на поступки з укладанням контракту на поставки електроенергії до Криму. Формально договори не взаємозалежні, однак не у випадку, коли партнером є Росія.

У Єгипті нарешті запрацював парламент

Цього тижня уперше за три роки в Єгипті відкрилося засідання парламенту. Першого дня п'ятсот новообраних депутатів склали присягу і обрали спікера.

Як повідомляє «Радіо Свобода», главою парламенту став професор (із французьким дипломом) конституційного права Алі Абдель Аль, який свого часу брав участь у підготовці чинної редакції Конституції і закону про вибори.

Очікується, що протягом двох тижнів команда діючого президента Абделя-Фаттаха Ас-Сісі спробує добитися схвалення парламентом понад 200 законів, прийнятих виконавчою владою, коли було розпущено парламент Єгипту.

Нагадаємо, що парламент було розпущено після відсторонення від влади президента Мухамеда Мурсі, 2012 року. Попередній склад парламенту також було розпущено достроково, 2011 року, після революції і відставки Хосні Мубарака. За відсутності парламенту три роки законодавча влада належала президентові.

Мера було вбито під час полювання

Під час полювання в місцевому лісництві було застрелено мера Тетулешті (повіт Олта в Румунії) Лучіана Істрате. Про це офіційно повідомила прес-секретар повітового інспекторату поліції Клавдія Раду.

За її словами, мер під час полювання відстав від групи, і один з гостей прицільно вистрілив на шум, вважаючи, що його спричинила велика дичина. Лікарі «швидкої допомоги» нічим не змогли допомогти. До слова, мер не був завзятим мисливцем. Полювання організували для друзів і високопосадовців.

Поліція продовжує розслідування інциденту.

Ярослав СЕРГІЄНКО.

Рада ЄС 18 січня обговорить ситуацію в Україні

ДЕНЬ

Приміщення колишнього Генерального консульства Російської Федерації у Сімферополі здають в оренду. Оголошення про це розміщено на фасаді будинку. Генконсульство було відкрито в жовтні 1999 року, *інформує наш власкор Михайло Руденко*

Таким бійцям пекло не страшне

ГЕРОЇ В ОСОБАХ

Розстріл Майдану іспанський українець застав у Панамі, під час навколосвітньої подорожі на власній яхті. Більше чекати не міг...

Україна — понад усе! Для цього чоловіка це не просто гасло, це — його покликання, його буття. Він поставив на карту все — здоров'я, сім'ю, заможне життя за кордоном. Він пішов у саме пекло Донбасу й героїчно бореться за Україну поруч із власним сином та гуртом бойових побратимів. Його називають «Кеп», це позивний від слова «капітан». Він не приховує свого обличчя перед ворогом, у його очах немає страху, а є відданість рідному народу та люта ненависть до окупантів.

Звідки беруться такі, як «Кеп»? Із файного міста Тернопіль! Це одразу чути з західноукраїнського акценту чоловіка. Йому вже за 50. В Україні він зіткнувся з добре йому відомою та ненависною бюрократією і безглуздими законами. Беруть у добровольці до 45 років...

Не біда, один знайомий полковник порадив «Правий сектор», мовляв, там бойовий дух та інші чесноти саме для нього.

— Ми із сином прийшли на базу «Правого сектору». Вони (керівники) як побачили наші американські обладунки (бронежилети, рації), а ще й снайперку сина та мій автомат, не вагаючись, записали нас у диверсійно-розвідувальну групу.

«Кеп» у танку.

Тут почалися бойові будні «Кепа» і його команди: стрілянина, контузії, смерть, втрата бойових побратимів. Каже, що у них самодостатня група, кожен знає своє місце, обов'язки, позицію. Головне у розвідці — інтуїція, імпровізація і шосте чуття. Це збереже життя і допоможе якісно виконати завдання. Зовсім не обов'язково стовідсотково виконувати наказ командира, скажімо: «Зайняти позицію під сосною». Півроку тому «Кеп» по-своєму зрозумів цей наказ і заліг за півсотні метрів від того місця, куди за лічені хвилини влупила міна...

Група «Кепа» — це переважно двадцятирічні хлопці, серед яких і рідний син.

— Я старша людина, і раніше у мене була така думка, що молодь не має йти на війну помирати. Їм треба жити і будувати нову країну. Та й, направду, ставлення до молоді було неоднозначне: у них в очах порожнеча, незрозуміле для мене життєве кредо. Воювати мають іти такі, як я, які прожили частину життя, мають певний досвід за плечима. Але коли побачив тих старих пияків, що ховаються по лісах від мобілізації, чи тих, які десь там трохи відстояли на блокпості й приїжджають додому і геройствують, — думка докорінно змінилася. У мене в групі хлопцям по 18, 20, 25 років. Оце герої! «Байда», «Міна», «Румун», «Тезка», «Вокер», «Запорожець» та інші побратими — відмінні й безстрашні бійці, не знаю, чи я у їхньому віці пішов би воювати. А як вони воюють, ідуть в атаку — можна книжку писати. Був випадок, коли нас семеро відбивалися від 40 ворожих диверсантів. І ці пацани закріпилися й відбивалися, ніхто не відступив, бо позицію не можна було віддавати, на кону було життя бійців іншої групи. Коли поруч спецпризначенці голову навіть не піднімають, а треба виконати завдання, мої біжать поміж куль ворожих снайперів, бо треба, от і біжать...

Син «Кепа» — озброєний та небезпечний.

Згадує «Кеп» і перший захоплений групою танк Т-64. Вони його в сепарів віджали — це слово стало дуже популярним серед усіх бійців фронту. Як вдалося це зробити, хлопці не розповідають, кажуть, професійна таємниця, але їздити навчилися за годину. Добре, що «Тезка» колись давно в одному з фермерських господарств «вишивав» на танку, який фермер переробив під тягач, звідси й досвід.

— Підійшли до нас танкісти, півгодини показали, розказали, ми сіли і поїхали, — розповідає «Кеп». — Таке виробляли на ньому. Я навіть декілька разів встиг вистрелити. Досвіду в нас було небагато, то воювали на тому танку, як могли.

Під час останнього танкового «турне» «Кепа» в районі Іловайська екіпаж швидше виступав у ролі мішені. Гармату та кулемети позаклинювало. Екіпаж ганяв по селу, а москалі гатили чим можна. Так хлопці відволікали вогонь на себе, щоб батальйон, який потрапив в оточення, міг вирватися з кільця.

— А підбили нас із ПТРК. Танк горів, екіпаж швидко залишив машину і почав втікати, використовуючи дим палаючої машини як димову завісу. Однак російсько-терористичні війська швидко оточили це місце, — розповідає він.

«Тезка» з навідником отримали контузії і потрапили у полон. Але, зрештою, їм пощастило — згодом потрапили під обмін полоненими. А «Кеп», як у вірші Тараса Шевченка, сидів в очереті (бур'яні) та молився Богу, щоб вижити.

— Сепари в той очерет не заходили, били мінами, кидали гранати, знали: ще один танкіст має бути. Я виходив із нього цілих вісім годин. Спочатку молився, щоб не піймали, потім просив у Бога води. І тут — диво! Після місячної засухи небо вкрилося хмарами і пішов дощ. Швидко розстеляю накидку, збираю дорогоцінні краплини і п'ю, п'ю, п'ю...

Досвід та вміння команди «Кепа», здобуті у боях, у глибокому тилу ворога, не можна втрачати. Особливо нині. Хлопці навіть вигадали назву для своєї групи — «Дикий качур», і самі хочуть чогось більшого, ніж батальйон теророборони. Тим паче у хлопців «Кепа» закінчуються контракти і треба ухвалювати рішення про подальшу долю згуртованої команди. І, схоже, таке рішення назріває. Друзі допомогли йому зустрітися з начальником штабу — першим заступником командувача ВДВ полковником Ігорем Луньовим. Історія «Кепа» вразила офіцера, і він, ймовірно, дасть вказівку сприяти переведенню «Дикого качура» до однієї з бригад високомобільних десантних військ у повному складі. Тож гроза проросійських терористів «Дикий качур» постане перед ворогом у новій іпостасі. Бійці хочуть виконувати найскладніші завдання і прагнуть стати елітним штурмовим підрозділом. А може, вони вже ним стали?..

Юрій ІГНАТ.

Фото з архіву «Кепа».

ДО РЕЧІ

У Центрі розвитку та супроводження матеріального забезпечення Збройних Сил України запрацювала «гаряча лінія» щодо випадків забезпечення військовослужбовців Збройних Сил України неякісним форменим одягом. Про це повідомив керівник центру підполковник Дмитро Марченко.

Пропозиції та скарги з питань забезпечення військовослужбовців Збройних Сил України форменим одягом можна надсилати на електронну адресу dm@ofis-reform.org.ua чи повідомити за телефоном (044) 454-45-20.

Крім того, для військовослужбовців Збройних Сил України, членів їх сімей, волонтерів та інших небайдужих громадян відкрито сторінку центру в мережі «Facebook».

Вл. інф.

Чи знає окупант, коли день народження Степана Бандери?

«Усі війни колись закінчуються...» — під такою назвою в новорічному спецвипуску «Голосу України» вийшла добірка привітань мешканцям окупованих територій Донбасу та Криму. Своєю чергою юні кримчани та мешканці сходу України написали та намалювали свої побажання до Нового року. Акція мала значний резонанс: люди на окупованих територіях ділилися посиланням на публікацію як святковим привітанням. «Ваша газета — це символ домівки, мій батько завжди передплачував «Голос України» — аж до 2014-го, коли найперше зникли пошта і газети. Телефоном їм прочитаю, як же вони чекають, щоб Україна воскресла у тих степових нетрях!» — поділилася наболілим одна з читачок, переселенка зі сходу.

Одна з кримських родин, яка передала до газети дитячі малюнки, на Різдво змогла здійснити свою мрію — поїхати до Львова. Щоб подорож була вдалою, поклопоталися багато добрих людей, які шукали житло, квитки до театру та вигадували цікаву програму. Враженнями від подорожі поділилася мешканка Криму Катерина:

— Дуже помітний контраст між півостровом і материком. Дитячий захват викликала святкова ілюмінація в місті, тоді як у нас удома електрику включають у режимі «дві години через дві». Подруге, вразила чистота на львівських вулицях. У нас — просто жах! Запам'яталися усміхнені, привітні люди, які неквапом прогулювалися з дітьми. Ніхто не штовхається, не поспішає. Ввічливість усюди. Тоді як у Криму на дорозі часто зустрінеш хамів серед водіїв. Непоодинокі нехтування правилами дорожнього руху.

Додому їхали через контрольний пункт «Каланчак». На зворотному шляху в мене ще зберігався піднесений настрій, на контролі не затрималися, тому під час перетину адмінкордону вирішила покепкувати з російського прикордонника, який перевіряв документи й авто.

Відвів мене вбік і розпитує: мовляв, як вас на тому (українському) посту перевіряли, чи довго оглядали? Намагаюся збагнути, до чого це все. Тоді росіянин перейшов до головного:

— А «Правий сектор» стоїть?

— Де? — роблю вигляд, ніби не зрозуміла.

— Там, — киває прикордонник. — Що там відбувається, чи не помітили, як вони перевіряють речі?

— Та там не перевіряють, там усіх запитують.

— Що запитують?

— Коли день народження Степана Андрійовича Бандери.

— А коли???

І вирячені очі російського «ефесбешника»... Як згадаю — досі смішно. Суб'єктивне враження, але російські прикордонники на адмінкордоні не справляють враження людей, у яких життя вдалося і яким добре.

Ось у магазинах після повернення додому ще не була. Не хочу остаточно занепасти духом, порівнюючи наше місто із рештою України. Вперше усвідомлюю: вся самобутність півострова за два роки анексії вкрилася товстим шаром «совка». Так сумно від цього і шкода улюблений Крим.

Записала Вікторія МАРЧЕНКО.

Гроза проросійських терористів «Дикий качур» постане перед ворогом у новій іпостасі

Російський солдате, кидай рушницю, іди додому!

Період переосмислення. Він обов'язково настане для одурманених путінською пропагандою росіян. Нині більшість із них готові звинувачувати кого завгодно: Америку, Україну, Європу у своїх бідах, але тільки не хазяїна Кремля, який ось уже 15 років править країною. Пропаганда одурманює й усе виправдовує — і знищення санкційних продуктів, тепер турецьких мандаринів, і що особливо жахливо — вбивство. Тепер це виправдання звучить як «важкий психічний стан через низьку зарплату». Виявляється, низька зарплата лікаря — це привід убивати пацієнтів. Що й казати: духовні скрепи…

Однак навіть нині, під загрозою переслідувань і арешту, не всі росіяни готові мовчати. «Путін перетворив мою Батьківщину на ізгоя й мені боляче й соромно за це. Українці, будьте мудрішими і зрозумійте, не всі в Росії підтримують цю злочинну кліку», — кажуть вони й просять вибачення за війну, загибель людей і за Крим.

Володимир РАЖЕВ
(Тамбов, пенсіонер, у минулому керівник заводу, глава адміністрації міста):

— У мене «море» знайомих і близьких Українців — на заводі та в місті, де працював і продовжую жити. Ніколи не було й немає національної неприязні, або ще гірше — ворожнечі. Це неможливо уявити за жодних умов! Повага Вашій Народній рішучості! Усе непросто, але я переконаний: тільки-но зникнуть «тварюки», що накоїли багато поганого для нас усіх, усе налагодиться. Ми будемо разом!

Ася ШУЛБАЄВА
(Сибір, Томськ, журналіст):

— У моєму дитинстві у батьків були близькі друзі, котрі приїхали працювати до Гірського Алтаю із Сумської області. Чоловік — геолог, дружина — вчитель. Для мене, дівчинки, вони були «тітка Паша і дядько Федя». Тому на святкових застіллях у нашому домі всі дорослі співали «Ти ж мене підманула». А ще подружжя Кириленків виписувало з батьківщини гумористичний журнал «Перець», форматом і оформленням схожий на московський «Крокодил». Ось на цьому «Перці», читаючи його з року в рік, я й навчилася розуміти українську мову. Побувати на материковій частині України за весь час, що минув відтоді, так і не довелося. Але три роки тому чомусь з'явилося виразне й дедалі сильніше бажання відвідати вашу країну, особливо три чудові міста: Київ, Львів та Одесу. І тут Україна прийшла сама. Через репортажі телеканала «Дождь» (решту слухати було нестерпно, через сайт «Граней» і статті в «Новой газете», повідомлення Аркадія Бабченка, Юрія Тимофеєва, Павла Канигіна та інших чесних журналістів. А з розвитком подій — через українські ЗМІ та повідомлення друзів у Фейсбуці.

Коли до березня 2014 року в наших ЗМІ хвиля агресії проти України досягла просто істеричного накаловання, я попросила моїх нових друзів із ФБ написати свої репліки.

Надіслали з Вінниці та Києва, Дніпропетровська і Запоріжжя. Писали художник і медсестра, шкільний бібліотекар і підприємець, котрий став відомим волонтером, педагоги вишів.

Я принесла у видання, де працювала позаштатним співробітником, добірку, яку склала в папочку під назвою — уявіть собі! — «Голоси України». Але обласна офіційна газета не погодилася нічого із зібраного мною друкувати.

У ніч на 1 березня 2014-го я відправила через сайт Ради Федерації своє звернення: «Я, громадянин Росії, житель Сибіру, вкрай обурена сьогоднішнім рішенням, ухваленим Радою Федерації, про введення російських військ у частину України — Крим або будь-куди на територію України. Вважаю, що оголошений «захист інтересів російських мешканців України» — лише привід. Я ПРОТЕСТУЮ проти будь-якого втручання в сьогоднішнє життя сусідньої держави. Я протестую проти того, щоб російські юнаки вбивали українських хлопців чи навіть просто залякували громадян України зброєю. Вважаю, що сьогоднішнє рішення покриє невідбутною ганьбою тих, хто його приймав. Як громадянин, я дистанціююся від нього й робитиму все, що в моїх силах, щоб проти нього боротися. Як людина, що поважає права жителів братньої країни, вимагаю одуматися і скасувати це рішення. Я не боюся ні вас, ні ваших «центр Е», ні ваших законів, які пригнічують усе живе в Росії. Ваша влада не вічна. Dixi».

Відповіді сенатори мені не надіслали… Тієї весни в мене з'явилося безліч друзів у Фейсбуці. Люди бачили аватарку зі словами «Україно, пробач!» і просилися у друзі. Бувало, що ми, спілкуючись, плакали перед моніторами своїх комп'ютерів — Ольга з Ужгорода у себе вдома, я — у себе в Томську.

Ми із друзями організовували в Томську антивоєнні акції. Я виходила на вулиці з плакатами і в одиночних пікетах. Намагалася пояснити співгромадянам, що «Війна в Україні — ганьба і злочин Росії!» — про це повідомляв мій останній плакат у річницю «крымнаш'а». До слова, про друзів: я втратила давніх, з якими дружила по 35—40 років, саме через ставлення до втручання Росії і до цієї війни. І знайшла нових.

Ви вистоїте, українці! Ми — кілька мільйонів людей у Росії — віримо в це. (При цьому дедалі менше надії на те, що не розлетиться на шматки й не перетвориться на суцільне «гуляй-поле» з бандами-кочівниками Росія). Сподіваюся, що коли-небудь я зможу приїхати до вас. Коли це буде? Напевно, «о шостій вечора після війни». Знаю одне — що в першому ж місті України, в якому мене зустрінуть друзі, я стоятиму на колінах перед могилами ваших воїнів, убитих моєю країною, що з'їхала з глузду. І, якщо доведеться, зі сльозами обіймати їхніх батьків.

Віталій ІВАНЧЕНКО
(Таганрог Ростовської області, програміст):

— Я народився в Таганрозі. До революції та після неї купці, дворяни й батраки з півночі — спілкувалися російською мовою, а приїжджі з півдня — чистою українською. Але природньою мовою міста був саме російсько-український суржик. Про це чітко свідчать записи говору простого народу.

Велика частина населення, до 80% з українськими прізвищами. У місті був такий район (і зараз є) «Собачіївка», де селилися батраки та інші гостарбайтери з Воронезької області та інших північних земель. Їх називали... «кацапами». Ну і Чехов досить недвозначно писав: «Я народився в маленькому українському місті Таганрозі». У якийсь момент історії, йдеться про одне покоління, — місто різко переходить на російську мову і начебто стає «російським», хоча населення в принципі те саме. Я ніяк не міг зрозуміти, коли і чому це відбулося. Нещодавно я попорсався у своїх дитячих спогадах і зрозумів, у чому річ: 90-ті роки. Школа. Лабораторна робота з хімії. Одна з однокласниць (відмінниця, до речі) необережно написала в тексті лабораторної фразу «Засунемо скляну палицю в колбу». Учителька на «розборі польотів» вибухнула довгою тирадою з тоннами ненависті з приводу слова «сувать». Мовляв, як можна такі «просторічні» слова писати у високомистецькій роботі з хімії, правильно треба не «засунемо», а «введемо»! Однак слово «сувати» — в українській мові цілком пристойне й літературне, воно є в усіх словниках (на відміну від слова «сунути» в російській, де його вважають «просторічним»). Навіщо через такий дріб'язок було вчиняти психологічний стрес дітям і формувати в них комплекси й почуття сорому лише за те, що вони користуються живим місцевим діалектом, тобто РІДНОЮ мовою, якою говорять їхні батьки й взагалі всі навколо? Тоді я не надав цьому значення по малолітству, а тепер, згадуючи цю історію, думаю, що вчительку в той момент переповнювали набагато глибші почуття, ніж просто любов до російської філології. ... і я розумію, чому місто так швидко перейшло на російську мову — нас просто з дитинства переконали, що говорити рідною мовою «соромно»...

Ілля МАКАРОВ
(Москва, бізнесмен):

— Я люблю Росію, люблю свою Батьківщину. Але для мене Росія — це не Путін і його банда з пітерського підворіття. Я зневажаю людей, які асоціюють свою країну, свою Батьківщину з цією нікчемністю, це жалюгідні раби й плебеї. На жаль, таких у Росії чимало. Огидно й мерзотно спостерігати, як обдурені путінським тб люди за кілька років перетворилися на стадо. Злісне, заздрісне стадо, готове винити у своїх бідах та убогості кого завгодно (Обаму, Україну, Європу), тільки не шахрая, який уже 15 років при владі, і не себе. Україна стала для мене рідною з 2006 року, коли я придбав будиночок у Криму. Я багато разів був і на сході, і на заході України, подорожував з родиною на автомобілі. Я щиро полюбив цю країну, цей гостинний і добрий народ. І ніколи не чув на свою адресу поганого слова чи навіть натяку на те, що я не такий чи не тією мовою спілкуюся. Я завжди кажу про це своїм друзям, рідним, знайомим. Путін перетворив мою Батьківщину на ізгоя й мені боляче й соромно за це. Українці, будьте мудрішими і зрозумійте, не всі в Росії підтримують цю злочинну кліку. Прошу у вас вибачення за війну на Донбасі, за загибель людей, за Крим (який став мені не цікавий тепер). Ви обрали правильний шлях і не можна з нього сходити, боріться, воюйте за свою землю, за свою свободу й незалежність, за європейське майбутнє ваших дітей і онуків. Упевнений: ми ще вам заздритимемо.

Андрій МАРГУЛЄВ
(Москва, активіст):

— Розв'язана Путіним «гібридна війна» проти України — це цілком «природня» спроба мафіозної організації, сенсом існування якої є всеосяжне паразитування, насильницького захоплення зовнішнього ресурсу після невдачі «плавного» його поглинання. Як же Путіну вдалося зробити співучасниками цього злочину мільйони росіян, що його підтримують?

Путін зіграв на комплексі «цивілізаційної неповноцінності» населення Росії, що виникло після розпаду СРСР на тлі протиріччя між завищеними очікуваннями і їх перекрученим втіленням. І тому, для «нескінченного» утримання своєї непідконтрольної суспільству влади, ним була обрана зрештою ідеологема «ворожого оточення», що дозволяє мобілізувати і «рачеловечивать» російський електорат.

Для обслуговування цієї ідеології і під враженням від українського Майдану, Кремлем була розроблена новітня зброя масового ураження — «телемедійний паралізатор мислення» за допомогою створення штучної «телереальності».

У свідомість мас була успішно впроваджена вистава про те, що «реальність» — це суто інформаційний феномен.

Обивателя виявилося зовсім легко привчити відсівати будь-яку дискомфортну інформацію нехитрим прийомом: дайте мені такі докази, які я не зумію взяти під сумнів — тоді я повірю! Ах, не можете — тоді не заважайте мені вірити нашому президентові! Це змарнувало всі спроби викриття опозицією тих чи інших «запутінських» фальшивок...

Так Росія опинилася в «Задзеркаллі», так у ній стався новий найглибший розлам між більшістю, що не встояла перед спокусою впасти в «рятівне» божевілля, та меншістю, що зберегла розум...

Я думаю — що саме цей злочин Путіна і його спільників є найстрашнішим.

Тому що завдяки такому отруєнню свідомості (не тільки низів, а і самих ватажків!), схожому з тим, яке здійснювалося колись у гітлерівській Німеччині, слідом за Україною настала черга Сирії, а тепер й увесь світ став жертвою ядерного шантажу знахабнілих кремлівських божевільних.

Підготувала Наталя ЯРЕМЕНКО.
Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

ПОДРОБИЦІ

Книга, що написана серцем

Нещодавно мешканка Ніжина Світлана Борисюк побувала в Росії, куди їздила провідати українську льотчицю Надію Савченко.

Їздила подякувати за врятування її синів. Розповідає кандидат педагогічних наук, доцент кафедри соціальної педагогіки та соціальної роботи Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя Світлана Борисюк: «18 лютого минулого року, коли почалися активні дії на Майдані, мій син їшов з візою, яку йому дали до Америки. Валерій мав іти до лікаря, бо мав хворобу — астму. Але в результаті вони разом опинилися в цю ніч на Майдані поряд з Надею, де, як і інша українська молодь, захищали свій європейський вибір. 20 лютого почалось жахіття — розстріл Майдану. Надя Савченко попросила Валерія та Івана в готелі «Україна» носити поранених. Таким чином, волею долі та Наді хлопці не потрапили на Інститутську. І тому я поїхала до Наді сказати материнське «спасибі» за те, що уберегла моїх синів».

Цілу ніч працівники ФСБ Росії вирішували на кордоні, що робити з книгами Надії Савченко «Сильне ім'я Надія», які везла ніжинський педагог.

А після поїздки родина Борисюк запросила сестру легендарної льотчиці Віру в Ніжин на презентацію книги.

Зала Будинку культури була повністю заповнена. Чимало небайдужих жителів міста прийшло поспілкуватися із сестрою нашої героїні, висловити слова підтримки і великої вдячності за мужність, героїзм та незламність, котрі вселяють в українців віру в перемогу.

«Щоб спецслужби нічого не запідозрили, полонена писала непомітно, на окремих аркушах паперу чи на зворотах адвокатських записів. Усе написане частинами передавала своєму захиснику. У книзі — не лише біль, страх і переживання, а й маленькі хитрощі. Писала про все і головне — правду», — розповіла Віра Савченко.

«Писала про період голодування. Тому деякі епізоди навертають на сльози. Ця книга написана серцем, вона про те, що відбувається із людиною у найскладніших ситуаціях, як вона бачить цей світ очима жінки, очима військового, очима полоненої», — наголосила вона.

Книгу Надії Савченко мали можливість придбати усі присутні, а гроші, отримані за неї, сестра української льотчиці Віра Савченко хоче передати іншим українським в'язням, яких тримають під вартою в Росії, бо в них немає можливості найняти російських адвокатів.

Василь ЧЕПУРНИЙ.
Чернігівська область.

Не треба нас дурити

Що захищає Російська Федерація на території України, ось уже вкотре посилаючи так звану гуманітарну допомогу на територію суверенної держави? Що там у неперевіреному «гуманітарному» конвої? Стверджують, що в автомобілях понад 1000 тонн вантажів: харчові продукти, предмети широкого вжитку, медикаменти та навчальна література. Крім того, були нібито новорічні подарунки для дітей та людей похилого віку. Але не треба нас дурити! Коли б справді так, чому жоден з конвоїв не було оглянуто українськими митниками та прикордонниками?

Зайве, мабуть, доводити, що там зброя та боєприпаси, від яких гинуть не тільки українські військові, а й цивільні громадяни. Не лише українці, а й російськомовне населення, долею якого на словах так переймається президент Путін. Завдяки вашому «захисту» загинули вже тисячі ні в чому не винних людей! Тож настав час нарешті покласти цьому край і припинити постачати зброю, яку використовують найманці, запроданці та кримінальні злочинці!

Василь ТКАЧЕНКО.
Біла Церква Київської області.

Друзі з війни — особливі друзі

Ти бачив їх у різних ситуаціях. Із житомирським волонтером Юлією Толмачовою ми тікали від мін, ховалися від «Градів» у підвалах, ночували з бійцями в землянках. Вона — героїчна жінка, яку я маю честь знати. Ми багато розмовляли. Можливо, колись Юля напише книгу. А поки що — маленька частина з її розповідей, частина її життя, частина життя України.

На початку березня 2014 року 95-та Житомирська аеромобільна бригада вирушила на Чонгар. Крим уже був не наш. 4 квітня разом із Ларисою Василівною Вовкогон, директором житомирського Будинку офіцерів, та Оленою Гузенко, директором Студії Арт-село, ми організували таку акцію — дітки малювали малюнки, а потім їх продавали по п'ять гривень. На зібрані кошти ми купили для солдатів необхідні на той час речі: ліхтарики, принтер, фарбу, продукти і передали автобусом. А через деякий час я довідалася, що наші передачі не доходять до хлопців, і вирішила їхати сама. Зателефонувала одному полковнику у військкомат, він мені каже: «А чому ти їдеш у 95-ту бригаду? Вона елітна, її не залишать, а ось є Заболотний Сергій В'ячеславович, заступник командира 30-ї бригади. Вони стоять у Луганській області, їх уже обстрілюють. Це було в перших числах травня. Я поїхала в 30-ку в 2-й батальйон. У мене був шок від того, що я побачила. Мене відразу повезли на блокпост у Рубіжне, там точилися бої з чеченськими бандформуваннями. Я подивилася, в яких умовах живуть хлопці, і ще більше була шокована — ні бронежилетів, ні шоломів у них не було.

Повернувшись до Житомира, пішла до Бориса Семеновича Розенблата — відомого бізнесмена, хоча я про нього нічого не чула до того часу. Раніше я зустрічалася з багатьма бізнесменами, і мені всі відмовили. Я подумала, що піду ще навмання. Першими моїми словами при зустрічі були: — Я знаю, що ви мені теж відмовите, але все-таки я прошу допомоги для 30-ї бригади. Він на мене подивився, зітхнув і сказав: — Ну давай свій список, що там потрібно.

Зрештою, на 70 тисяч гривень було куплено бронежилетів, касок, каліматорних прицілів, радіостанцій. Це були перші рації, які я привезла, тобто у хлопців їх практично не було до того. Одним словом, все що замовляв Заболотний. Ми з ним були знайомі тільки з розмов по телефону до того. А потім, коли вже зустрілися, він мене запитує:

— А ви ще раз приїдете?

— А треба? — Потрібно, ви ж бачите яка ситуація — солдатам необхідна форма, берці... — Значить, приїду.

Тоді вони стояли в Луганській області в Мостках за Сватовим, ми туди їздили кілька разів. Потім вже відбили Рубіжне, і їх переставили на Веселу Гору біля Щастя, там були і артилеристи 26-ї бригади, заступник командира Баранов Сергій Миколайович. Також їздили ми туди, ділили допомогу вже на дві бригади, хоча там бували ще й інші волонтери. А потім 30-ку переставили на завод у Лутугіно, їздила й туди.

У серпні 2014 року ми приїхали в Лутугіно, вивантажили свою допомогу, їх сильно обстрілювали тоді на заводі, і нам сказали, що швидко треба звідси їхати. Спочатку ми ховалися, та в якусь коротку перерву між обстрілами поїхали. Перед поїздкою свої бронежилет і каску дав мені Сергій Баранов, напевне, завдяки тому броніку і касці я залишилася живою.

Ми їхали через село Весела Тарасівка по верхній вузькій дорозі, яка пролягає під териконом, а внизу — село. Як потім сказала розвідка — колону там чекали. Три «Урали», їдемо — і раптом вибух, почався страшний мінометний обстріл, «Град» поливав, але перелітав через нас. Машину підбило й підкинуло, мене викинуло з машини. Хлопці мені кажуть, тікай.

Юлія Толмачова.

Ще у 2-му батальйоні мені дали солдата, Юру, якого я повинна була доправити в госпіталь у Перемозі, тому що після бою у нього «зірвало дах». Він просто спокійно сидів і казав: «Не стріляйте, не стріляйте...». Йому потрібна була психологічна чи, може, психіатрична допомога. Під обстрілом саме він вчасно зорієнтувався і сказав мені — біжи! Допоміг водію, схопив мене. Наша машина загорілася, палали і дві інші позаду нас. Ми вискочили, побачили внизу дуже красивий будинок, гараж і влетіли туди. Сильний обстріл продовжувався. Загалом, ця вся катавасія тривала десь три з половиною години. Вибухи сильні. Я весь час казала, що в мене в машині залишився телефон, там усі контакти і зйомки. Машина горіла, але водій Мишко поповз туди, до машини, каже, я зараз пошукаю, він дістав поранення, ми його відтягли. Потім він мені казав, що не розуміє, чому поліз, можливо, шок був.

Потім їхав БТР 24-ї бригади, в них теж влучили, вони всі врозсип розбіглися. Ще підбили і їхні автомобілі. Ми їм кричали — ідіть сюди. Ще пізніше їхали десантники 80-ї бригади з аеропорту, у них теж поцілили. Дорога вузька, ніхто не міг розминутися. Дорога була як на долоні. Палало вже дев'ять машин і одна БТР. Одна машина 24-ї везла снаряди, вони почали вибухати, ви не можете собі уявити, що там творилося. Снаряди літали у різні боки, летіли «Гради», міни. Гараж завалився, були поранені, ми їх перев'язували. Був там майор із 80-ки, дуже грамотний, не давав нікому панікувати, кваліфіковано надавав допомогу. Як його звати, не знаю. Він командував, координував дії. Казав мені перев'язувати, я перев'язувала поранених. Я бачила, як помирав хлопчик із 24-ї бригади, в нього стирчав кусок міни з шиї, звали Юра. Він мене взяв за руку. Я в нього запитала:

— Скільки тобі років?

— 21. — Каже мені.

— Поклянись, що ти приїдеш зустрічати перемогу до Львова!

— Приїду обов'язково!

Він мені міцно стис руку, і я бачила, що він уже відходить, очі запали, посірів. А я йому продовжувала говорити: «Юро, у тебе все буде добре».

Інші бійці намагалися вилізти на дах, подивитись, звідки б'ють. Вони відразу отримували поранення, їх перев'язували. Все було марно, село Весела Тарасівка палало. Потім той майор з 80-ки каже, що потрібно йти звідси, напевне, вони знають, що ми тут і гатять сюди «Васильками», пару раз повні залпи «Градів» прилітали. Потрібно було йти в інше місце, в гаражі завалилася стіна. Перебігли в будинок. Ми в будинку знайшли простирадла, ганчірки, перев'язали поранених. Далі побігли в інший будинок. Тільки-но відбігли метрів 100, і міна попала в той будинок, звідки ми щойно втекли. Я бігла і казала, кидайте мене хлопці, самі рятуйтесь, я вже не могла бігти, мені в бронежилеті тяжко. Мене постійно якийсь капітан прикривав собою і по ньому осколок пройшовся. Прибігли в інший будинок, там був великий і глибокий погріб. Мене вразило, що той погріб був обладнаний, як бомбосховище — там була консервація і навіть перев'язочний матеріал. Уже було чим перев'язати поранених.

Нас було чоловік п'ятнадцять. Це пекло тривало довго. Найбільше мене вразило те, що ні в кого з військових не було рації... Тоді я собі сказала: якщо виживу, возитиму радіостанції стільки, скільки буде потрібно... Якби була рація, то офіцери змогли б передати, що відбувається обстріл такої-то точки. Це було дуже моторошно, ну як так — війна іде, а ні в кого немає зв'язку?! Три підрозділи — 30-й, 24-й, 80-й бригади — а зв'язку нема?!

Потім ми почули, як їде БТР. Один офіцер вибіг, зустрів його. Відразу передали по рації про ситуацію. Але обстріл продовжувався, БТРу потрібно відходити. Офіцер кричить: «Заберіть журналістку, у нас журналістка!» Я кажу: «Та я не журналістка, я волонтер». Він матюкнувся, сказав, що це не має значення. Вони мене витягли на БТР. Я сплигнула з нього, сказала, щоб хай краще заберуть тяжкопоранених.

— Ти що, здуріла? — Та ні.

Такий шок був у всіх... Добре, несли поранених. Завантажили того Юру, ще тих, у кого була сильна кровотеча. Їх вивезли. Потім за нами через півгодини знову приїхали, як оселедці ми напакувались у той БТР, виїхали. Нас привезли на якийсь блокпост, уже був вечір, там теж були обстріли. Приїхала санітарка, десь вже сіла «вертушка» забрати тяжкопоранених. Нарешті мене привезли на Веселу Гору до Сергія Миколайовича Баранова. Я почала відходити, мене почало трусити.

— Випий горілки, — радить він мені.

— Я не п'ю.

— Треба.

Я випила. Мене поклали спати в машині у них. Уночі чую — починається стрілянина, я встала і побігла. Мене схопили хлопці: — Юля, тихо, тихо — це ми працюємо. А в мене вже інстинкт...

Коли приїхала додому, зателефонував Сергій Заболотний. Каже, ми знаємо, що трапилося, дякуємо за твою роботу, за те, що ти стільки разів до нас приїздила, ми розуміємо, що ти більше не приїдеш. Після всього пережитого, я тоді відповіла, що так, більше не приїду...

Для мене ще був шок дорогою додому. Зупинилися у Полтавській області на заправці вночі, водій каже, що в мене поганий вигляд. Я відказую, та нічого. А далі стояли далекобійники, чую, кажуть, дивись, яку брудну шмару підібрав...

...Уже 13 серпня телефонує мені мій товариш, Володя Абрамович. Питає: — Юля, ти не можеш дізнатися, там щось із моїм сином? Немає зв'язку, а він був у Степанівці. Я почала телефонувати всім, хлопці сказали, що він загинув. Це була теж 30-та бригада, тільки 3-й батальйон, він був танкістом. Потім хтось сказав, ніби бачив, як вони бігли кудись від підбитого танка. І потім я думаю: «Боже, у моїх друзів таке трапилося. Син загинув чи у полоні. А я злякалася? Я ж живою залишилася! Солдатам потрібна допомога». Я відразу подзвонила Сергію Заболотному, запитала, що потрібно, давайте список, буду до вас їхати. Потім їздила кілька разів у Лутугіно, останнього разу, коли частина цього містечка вже була в оточенні. Луганський аеропорт вже був не наш, а це до Лутугіно кілометрів 15—20.

Машина, на якій я їзджу — це п'ятитонник, «Мерседес», машина фірми «Фаворит». Мені її люб'язно надали Олена та Семен Розенблати, сестра і брат. Я завжди їм дякуватиму і розповідатиму про них. У Житомирі мало бізнесменів, які так допомагають армії. Я приходжу до них, кажу, що потрібно, і вони знаходять будь-які варіанти, щоб це купити. Яка ще фірма дасть просто так машину? Ця машина ламається, вона буває під обстрілами, а вони її ремонтують. 13 лютого ми потрапили під сильний обстріл у Дебальцевому, попала міна, у машини вирвало двері, вантаж вивалювався, дах упав, боковина відвалилась. Її знову відремонтували. Крайні рази ми їхали в АТО прямо з СТО, Олена Семенівна заплатила 30 тисяч гривень за ремонт.

Нещодавно мене попросили бійці привезти шість акумуляторів для БМП, по 3 600 гривень кожний. Дав гроші на це Олександр Рабінович. 43 рази я їздила в АТО, і Олена Розенблат мені завжди хоч чимось допомагає. Більше 275 тонн вантажу, тобто допомоги, ми вже перевезли на фронт. Люди можуть подумати, що стільки тонн — це картопля і консервація. Але ми такого не возимо. Переважно — це форма, спальники, оптика, бронежилети, каски. Одним словом, все, що на той час необхідно солдатам. Возимо і автомобілі. Останнім часом Юрій Миколайович Журбенко, фонд «Людяність», почав мені допомагати. Це медична допомога зі США. Її багато. Це обладнання для операційних, спеціальні ліжка, разова постіль, одяг, різні інструменти, ножі, скальпелі, катетери — чого там тільки нема.

А так практично мало нам допомагають, дуже мало. Ось нещодавно я просила одного «крутого» бізнесмена купити 100 трусів бійцям і 100 пар шкарпеток. Не купив, хоча я знаю, що для нього це не гроші. Сказав, що йому це нецікаво ...

Кажуть, що люди стомилися від війни. Від чого ви стомилися? Ви що, чуєте тут «Гради» і мінометні обстріли? Ви стомилися від волонтерів, які постійно ходять і просять допомоги для передової? Нещодавно прочитала у одного розвідника 93-ї бригади Ярослава Лапіна приблизно такі слова: «Простіть нас за те, що ви стомились від війни». Кажу приклад Житомира. Нас 270 тисяч населення. Перерахуйте раз на місяць по одній гривні волонтеру, якому ви довіряєте. Це колосальна сума! За 200 тисяч можна купити 200 комплектів хорошої форми — «Горки» або два хороші тепловізори, або багато вологих серветок. Невже чийсь сімейний бюджет постраждає від 1 гривні? Ні, не постраждає. Зайдіть увечері у кафе, ресторани, бари. Забито, сісти ніде! Не випийте склянку пива, а купіть пачку цигарок, одну пачку, найдешевшу! Купіть і принесіть нам на склад. Я вважаю, що це — байдужість!

Олександр КЛИМЕНКО.
Фото автора.

Звісно ж, Юля, як справжній волонтер, попросила опублікувати її номер картки та адресу. Хто небайдужий — відгукніться.

Речі можна відправити за адресою: м. Житомир, Нова пошта, вул. Щорса, 94. Толмачова Юлія Віталіївна, телефон 067 7834814 Грошові перекази надсилати: Карта ПриватБанку. 4149 6258 1032 7369 Толмачова Ю. В.

Сотні кілограмів стратегічного «олів'є» на блокпости під ялинку та котлетки до Водохрещі

Організували і передали нашим захисникам на схід країни бійці продовольчого домашнього фронту. Господарки-патріотки з Києва й області годують українських воїнів практично з початку російської агресії на Донбасі.

У них немає громадської організації з належними атрибутами, але є величезне бажання допомогти, зігріти та нагодувати тих, хто на передовій. Ці жінки об'єдналися в кухарські сотні і готують на своїх кухнях стратегічний поживний запас — варять, парять, печуть, сушать і передають волонтерам, які доставляють безцінний вантаж домашніх пригощань до адресата.

Ірина Щербакова-Мудрик живе своєю солдатською кухнею, у меню якої багато смаколиків і маринадів. Напередодні новорічно-різдвяних свят Ірина ініціювала спецоперацію під кодовою назвою «Олів'є». Її підтримали багато бойових господарочок (Ольга Могилевська, Наталя Томашевська, Жанна Майданська, Наташа Косічка, Катерина Бланк, Леся Вольга, Євгенія Делія, Лариса Жуковська, Олена Мельник і т. д.). Спільно приготували 300 (!!!) кг новорічного салату, який з апетитом їли наші бійці на блокпостах від Слов'янська до Щастя. Це домашня страва, приготована з особливою любов'ю, для хлопців більше ніж святкова їжа...

Коли ви читаєте цей матеріал, Іра знову збирається в дорогу, щоб у зимову холоднечу зігріти бійців на блокпостах гарячим чаєм з медом і імбиром. У комплекті йдуть вареники, вінегрет і котлетки до святкового столу на Водохреще. «Частування готують усі мої дівчата», — повідомила вона.

Для всіх бажаючих допомогти забезпечити безперебійне приготування домашніх пайків для українських захисників карта ПриватБанку 5168755512484474 Мудрик Ірина.

Фото надано організаторами акції.

Бійці 44-ї артилерійської бригади одержали смачні подарунки.

Кажуть, що люди стомилися від війни. Від чого ви стомилися? Ви що, чуєте тут «Гради» і мінометні обстріли?

На Донбас повертається українське телебачення

Радник міністра інформаційної політики Олександр Бригінець** (на знімку) **розповів кореспонденту «Голосу України» про підсумки роботи із забезпечення жителів Донбасу сталим українським телемовленням і про плани на 2016 рік.

— За минулий рік ми робили кілька спроб відновити в Донецькій області стале мовлення українських теле- і радіоканалів, — каже Бригінець. — Та щойно ми починали відновлювати об'єкти мовлення, то відразу ж з боку російсько-терористичних військ починався обстріл місцевості, де такі роботи проводилися, і завершити розпочате не вдавалося.

У Попасній, приміром, ми дотепер не маємо можливості почати роботи з відновлення роботи телевишки.

Більше того, в Україні, на жаль, немає таких глушників, які багато хто з місцевих жителів хотів, щоб ми встановили для недопущення сигналу з тимчасово окупованих територій. Хоча в так званих «ДНР» і «ЛНР» такі обладнання точно є. І, певна річ, ці глушники не українські, а зроблені в Росії й установлені спеціально для того, щоб заглушити сигнал тих засобів масової інформації, які неугодні окупантам.

Проте технологію поступово було знайдено. Незважаючи на те, що ніхто з нас раніше не вчився такій справі, як відновлення телемовлення, дещо ми змогли здійснити в 2015 році, а щось намітили на найближчий час.

— Які зміни в плані поліпшення мовлення мають статися на території Донецької області, підконтрольній українській владі?

— Особливо важливою подією найближчого часу стане початок телемовлення з відновленої телевишки на горі Карачун, яке планується на весну 2016 року. Це буде приблизно така само телевишка, яка стояла на горі Карачун колись. Обладнання нової вишки пройшло необхідну перевірку і зараз готове до монтажу.

Крім того, планується встановити ще дві великі телевишки. Вони будуть призначені для поліпшення покриття телевізійного сигналу в Донецькій і Луганській областях. Звичайно, це не такі вишки, які б нам було необхідно по ідеї встановити на лінії розмежування для того, щоб накрити мовленням тимчасово окуповану територію Донецької, Луганської областей, але їх робота як допоміжних об'єктів матиме велике значення.

— Що ж заважає відразу встановити телевишки, подібні «карачунівській», якомога ближче до лінії зіткнення?

— Тому є дві причини. По-перше, у цих районах ведуться бойові дії. І точно так само, як ми не можемо відновити мости для забезпечення нормального руху транспорту, — ми не можемо побудувати і хорошу вишку, яка б покривала хоча б частина окупованої території. Погодьтеся, під час бойових дій така вишка може бути знищена, захоплена або ще що-небудь може з нею статися. А встановити такі вишки просто в тилу не має сенсу, якщо ми хочемо розширити мовлення на тимчасово окуповані території. Приміром, якщо ми піднімемо вишку тільки на Карачуні, то Донецьк не зможе одержувати цей сигнал.

Друга причина: ми все-таки віримо в те, що Мінські угоди будуть виконані, і в тій чи іншій формі, у тій чи інший момент Донецьк і Луганськ стануть українською неокупованою територією. А отже, і телевишки, які там сьогодні перебувають, працюватимуть в інтересах України. Тому будувати в одному місці одну телевишку, а в Донецьку іншу сьогодні немов не має сенсу.

Та як тільки стане зрозумілим, що ситуація виходить за рамки Мінських угод і не передбачається можливість повернення Донецька найближчим часом, — тоді, звичайно ж, доведеться споруджувати і ці вишки.

Це — перша лінія нашої роботи з відновлення телемовлення в регіоні, і її розпочато.

Друга лінія полягає в тому, що ми визначили деякі місця, куди неможливо добратися і, разом із ВСУ та Нацгвардією, забезпечили понад 200 ротних і взводних опорних пунктів супутниковими антенами, для того щоб наші військові підрозділи могли дивитися передачі українського телебачення.

Наступна хвиля роботи пішла, коли стала зрозумілою для жителів Донецької і Луганської областей потреба не стільки навіть у загальноукраїнських телеканалах, а в місцевому телебаченні. Для того щоб за допомогою цих місцевих телеканалів дізнаватися про всі події, які в регіоні відбуваються. Тому що, що б ми не казали, але будь-який загальноукраїнський канал може розповісти лише про найважливіші події регіону. А події, менш важливі для Києва, Одеси, Харкова чи Львова, на цьому каналі навряд чи з'являться. Тому, було зроблено все можливе для того, щоб відновити діяльність Донецького обласного телебачення, Луганського обласного телебачення, а також запустити Донецьке і Луганське обласне радіо в FM-діапазоні. І це — процеси, які проходили на самому останньому часовому відрізку минулого року.

До всього, сьогодні в регіоні діють середньохвильові передавачі, які дають можливість одержувати передачі українського радіо на всій території Донбасу, включаючи тимчасово окуповані райони. Тому сьогодні дуже важливий результат: коли люди запитують, як почути українські новини, ми тепер можемо їм назвати хвилі СВ-діапазону, які (на жаль, поки що тільки у вечірній час) покривають не тільки всі тимчасово окуповані території Донбасу, а й територію Республіки Крим.

І, нарешті, останньою важливою новиною минулого року стало те, що цифровий пакет, який можна приймати за системою Т-2, запрацював у Волновасі. З його допомогою телеглядачі певної частини Донеччини можуть приймати шість телевізійних каналів, у тому числі «Донбас», «ДоТБ», Перший Національний, 5 канал і «1+1». Цей перелік каналів можна дивитися тепер і в Донецьку, і їх справді дивляться.

Я вважаю, що та помилка або свідома провокація, яка була допущена кілька десятиліть тому, коли на Донбасі не було ніякого українського телебачення, буде виправлена. Зараз робиться все можливе, щоб принаймні вся територія Донбасу, підконтрольна українській владі, була покрита сигналами українського ТБ.

Владислав ЛЕОШКО.
Донецька область.
Фото автора.

В експлуатацію введено 35 передавачів

Які перспективи мовлення українських медіа в зоні АТО? Інформаційний запит із цього приводу «Голос України» надіслав до Українського державного центру радіочастот. Наводимо відповідь за підписом генерального директора центру Володимира Корсуна.

«1. Щодо участі Українського державного центру радіочастот у підготовці мовлення на східні території країни, непідконтрольні українській владі.

Одним із пріоритетних завдань своєї діяльності УДЦР вважає завдання забезпечення частотами розповсюдження програм українських мовників на території проведення АТО. З метою вирішення зазначеного завдання та протидії інформаційній агресії російських засобів масової інформації, УДЦР оперативно опрацьовує відповідні доручення Міністерства інформаційної політики та замовлення Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення по визначенню можливості та умов користування радіочастотним ресурсом для потреб телерадіомовлення в зоні АТО.

Станом на 31.12.2015 року УДЦР визначив можливість використання в зоні АТО 26 радіочастот передавачами аналогового звукового мовлення, 19 телевізійних каналів (ТВк) передавачами аналогового телебачення та 1-го ТВк для цифрового наземного телевізійного мовлення, в тому числі в:

■ Донецькій області — 14 радіочастот для аналогового звукового мовлення, 11 ТВк для аналогового телевізійного мовлення та 1-го ТВк для цифрового наземного телевізійного мовлення;

■ Луганській області — 12 радіочастот для аналогового звукового мовлення та 8 ТВк для аналогового телевізійного мовлення.

Завдяки проведеним УДЦР заходам, з початку АТО в експлуатацію введено 35 передавачів, із них 19 телевізійних та 16 радіомовних.

2. Які є технічні можливості, щоб розпочати мовлення найближчим часом?

Відповідно до визначених чинним законодавством повноважень, УДЦР не має інформації з цього питання».

Будувати, а не вичікувати

Ситуацію з українським мовленням на території розмежування на Луганщині називають складною, але контрольованою. Складність, перш за все, полягає у виконанні технічних завдань. В 2015 році в області встановлено шість потужних передавачів — три FM і три телевізійні, які дали можливість на певних діапазонах слухати і дивитися Україну як у зоні розмежування, так і окремій частині окупованої території. Зокрема, сигнал доходить до Луганська, Алчевська, Кіровська, Стаханова, добре працює в Лутугиному.

Та обставина, що український сигнал став доступний населенню окупованої частини Луганщини, не на жарт стривожила керівництво «ЛНР». Потужна російська техніка, терміново доставлена в Луганськ, сьогодні забиває передавачі, виходить на українські FM-частоти і говорить тут своїми пропагандистськими станціями. Лавірувати, точніше, переходити з діапазону в діапазон, Луганському обласному радіо важко, а, точніше сказати, неможливо, оскільки подібні дії не передбачені українським законодавством. У підсумку, до частини української території, що перебуває в зоні розмежування, — Станиці Луганської, Щастя — радіосигнал не доходить, а телебачення працює неякісно.

Реально оцінюючи ситуацію, в області вважають, що на рівні профільного відомства досі немає розуміння важливості системності в роботі радіо- і телемовлення в зоні АТО. В 2015 році, наприклад, ішла розмова про будівництво телевишок, за допомогою яких можна значно розширити діапазон мовлення. Сьогодні таке завдання гостро вже не стоїть. Немає навіть замовлення на проект вишок. Замість наступальної політики з'явилася вичікувальна: а раптом завтра Донбас стане вільним, тож чи варто сьогодні вкладати кошти? «Варто, — вважає керівник обласної телерадіокомпанії Андрій Шаповалов. — Сьогодні потрібна стратегія, що виходить із реалій, а не сподівань».

Павло ВОРОНЦОВ.
Луганська область.

ЛИСТИ З ДОНЕЦЬКА

Відлік кінця «ДНР»

Днями в Донецьку відбувся урочистий пуск годинника на будівлі поштамту. Цьому міському хронометру чимало років, але тривалий час він не діяв: чи то куля в нього влучила, чи то вибухову хвилею пошкодило. Одне слово, годинник стояв. Міську владу це аж ніяк не влаштовувало. Воно, звісно, відомо, що щасливі на години не зважають... А влада переконана, що населення Донецька надзвичайно щасливе вже завдяки тому, що живе на території «ДНР», де, як колись у СРСР, «так вільно дихає людина». І все-таки...

Загалом, без годинника якось не годиться місту, тим паче це не личить «столиці» самопроголошеної республіки. І ось здійснилося: міський годинник із дзвоном почав відлік часу. От тільки в який бік — уперед чи назад?

Коли очікується знаменна подія, то зазвичай ведеться зменшуваний відлік, приміром, як перед відкриттям Олімпіади: «До початку залишилося ... днів». Дуже хотілося б мати такий годинник, який вів би рахунок не до початку, а до кінця. До кінця «ДНР». Бо скільки можна терпіти щоденну, незважаючи на перемир'я, артилерійську канонаду, що її затівають бойовики, котрі нудьгують без діла і не шкодують російських снарядів і мін. Немислимо щодня рахувати вбитих і поранених городян. Набридло дивитися на розбиті будинки, жити без залізничного й повітряного сполучення, без пошти. До біса обридло їздити по перепустках через незліченні блокпости за межі окупованої території, боятися вийти на вулицю в комендантську годину...

Загалом уже терпець урвався жити, немов у стані облоги. Була надія на Мінські угоди, спрямовані на припинення цієї ідіотської війни. Щоправда, стріляти стали менше, але роззброюватися ніхто не хоче, подейкують, сторони збирають сили для нових атак. А це означає — знову обстріли, смерті, горе...

Сьогодні, зустрічаючись зі знайомими, люди насамперед цікавляться не здоров'ям одне одного, а запитують, коли скінчиться ця кривава карусель. Відповісти на це запитання може тільки одна людина, резиденція якої — у Кремлі. Не таємниця, що тримаються сепаратисти винятково на російських підпірках. Пам'ятається, у давньому інтерв'ю російському телебаченню білоруський батька сказав, що без російської участі «ДНР» не протрималася б і тижня. А він-то знає ситуацію! Якщо бути до кінця відвертим, то без Росії у Донбасі взагалі не було б воєнного конфлікту. Чого тут клеїти дурня, північному сусідові просто закортіло підкорити Україну, загнати її у своє стійло. Привід для втручання вигадано смішніше нікуди: нібито на Донбасі націоналісти гноблять і переслідують російське населення. Навіть у голові не вкладається така нісенітниця, оскільки президент України, прем'єр-міністр, глава парламенту, половина міністрів і губернаторів були з Донбасу, навіть не знали до пуття української мови й при цьому, як затяті націоналісти, гнобили свій народ! І сьогодні кремлівський лідер стверджує те саме: в недавно поширеній в Інтернеті заяві сказав, що Росія не віддасть росіян у Донбасі «на поталу українським націоналістам». А це означає, що «ДНР» і надалі одержуватиме збройну й фінансову підтримку Росії, отже, кінця протистояння найближчим часом чекати не доводиться. Тож відлік часу на донецьких курантах поки що йде не в той бік.

Кім СТЕПНИЙ.

Новий рік при свічках, що далі?

Напередодні Нового року знову було підірвано опору на лінії електропередач, що веде до Криму. Це була остання із чотирьох ЛЕП, які зв'язували півострів з материковою частиною України.

Більшість населених пунктів, особливо на Південному березі, змушені були задовольнятися мінімальними лімітами добового енергоспоживання і заощаджувати буквально на всьому. Знову зупинилися тролейбуси та підприємства. У селах світло включали в режимі дві через дві-три години. Крім того, щодня, а то й по кілька разів на день «Крименерго» публікує інформацію про аварії на трансформаторних підстанціях чи електромережах у різних куточках півострова.

Соцмережі рясніють обуреними публікаціями з боку навіть прихильників повного відділення Криму від України, які затято доводять, що «Росія нам допоможе». Як приклад можна навести висловлювання одного з керівників Ялтинської «міської ради» Олега Главацького: «Крим генерує приблизно 430 МВт електроенергії, у середньому 420 МВт надходить по енергомосту з Кубані, плюс майже 230 МВт виробляють генератори різної потужності, перекинуті з Росрезерву, МНС і російських регіонів. Тобто, загальна сума виходить у середньому 950—1000 МВт, а потреба Криму в електроенергії — 1200 МВт. Тож чому знижуються ліміти, адже нестача становить не більше 5—10%?» Таке само питання ставлять собі й усі кримчани. 22 листопада, коли півострів повною мірою відчув на собі дії блекауту, відключення ще можна було якось пояснити. Але після того, як у грудні за участю Володимира Путіна з великою помпою було введено дві лінії енергомосту через Керченську протоку й з Ростовської АЕС почала надходити електроенергія, коли на півострів було передислоковано майже три(!) тисячі дизель-генераторних установок, ситуація не покращилася, а навпаки, стала ще непередбаченішою.

Відключення тривають, а місцева «влада» ніяк не може зрозуміти, куди йдуть настільки дорогоцінні в нинішній ситуації кіловати. Запроваджуються і перекроюються графіки подачі й відключення електроенергії, причому це донедавна обговорювалося в прямому ефірі по державному телеканалу. З екранів гримів грім і блискали блискавки, злітали зі своїх крісел міністри й чиновники рангом нижче, але нічого так і не змінилося. Тепер усе обговорюється «під килимом». З медіа зник популярний серіал під назвою «Засідання оперативного штабу з НС», під час якого в безсиллі від неможливості виправити ситуацію «керівництво» Криму переходило на досить відверті idioматичні висловлювання «великою і могутньою».

Ситуація для Криму вкрай складна й важка. Приблизні збитки промисловості від енергоблокади оцінюються в 150 млн. дол. А люди? Адже чимало працівників з кінця листопада перебувають у вимушених відпустках, не одержуючи зарплати. Частину підприємств уже запустили 11 січня, але вони не зможуть працювати на повну потужність як мінімум до 1 травня цього року.

На цю дату — як крайній термін повного введення всіх енерголіній з Росії, що дасть додатково ще 400 МВт, орієнтує жителів «уряд Республіки Крим», а поки що відключення тривають і просвітління не видно.

Бюджет тріщить по всіх швах

З учителькою однієї із сімферопольських шкіл я розговорився на місцевому ринку. Вона купувала щось із дитячих речей. І гірко скаржилася на життя. Говорила про нестачу грошей, високі тарифи, зростання цін на продукти.

— Таке враження, що Росія просто затягла нас до себе, поклавши як безплатний сир у мишоловку спочатку високий обмінний курс рубля до гривні, потім підвищену зарплату, виплати тощо. А тепер це все обрізали й ми залишилися ні з чим, — каже вона.

І справді, кримські педагоги та лікарі відчули зміни на краще, але тільки в перші кілька місяців. Ейфорія зникла після того, як почали платити реальні пенсії й зарплати, без надбавок за «кримськість». Ці стимулюючі виплати і вчителям, і медпрацівникам торік виплачували, але із цього року виплати припинили.

Причина проста — немає грошей, а ті, що виплатили, було переведено з кожного з російських регіонів. Тобто кримський лікар отримував надбавки, а його колега десь у Краснодарі чи Сибіру — ні.

Що ж буде цього року? Місцева влада каже, що все буде добре, а бюджет такий, якого не було за всі роки в Криму. Повідомляють також, що він найбільш соціально спрямований, понад 45 відсотків його видатків підуть на освіту та охорону здоров'я. Звучить, звичайно, переконливо й на публіку діє бездумовно.

Але влада замовчує про один маленький нюанс: звідки гроші? Загальний обсяг доходів кримського бюджету на наступний рік становить трохи більш як 67 млрд. руб., або приблизно 1 млрд. дол. Отож частка власних надходжень, тобто те, скільки заробляє Крим сам, становить не більш як 20 відсотків, решта — трансферти й субвенції з російського бюджету. А головна скарбниця Росії сама зазнає, м'яко кажучи, неприємностей через падіння цін на нафту.

Від цього постраждають кримські пенсіонери, працівники бюджетної сфери. Передусім лікарі й вчителі, у тому числі й моя знайома вчителька із сімферопольського ринку.

Приміром, сума, передбачена на реалізацію програми «Земський доктор», виявилася нижче очікуваної на 40 відсотків. А цього року за цією програмою планують відправити на роботу в сільські регіони Криму, в яких бракує медиків, 200 фахівців.

Якщо говорити про село, то в бюджеті не закладено коштів на компенсацію педагогічним працівникам витрат за комунальні послуги.

«Медичні працівники, працівники освіти й сільські бібліотекарі користуються заходами соціальної підтримки, — зазначила вона. — Але необхідність соціальної підтримки визначається за критеріями потреби, за загальним доходом родини», — цитує слова «міністра» соцполітики Криму Олени Романовської провладне агентство «Крыминформ».

Романовська пояснила, що раніше за законом медпрацівникам у селах була передбачена невелика компенсація витрат на оплату житла, опалення й електроенергії. Однак із 1 січня 2016 року ця компенсація призначатиметься тільки за умови, що після оплати комунальних послуг сума доходу родини виявиться нижче прожиткового мінімуму.

Також удвічі знижено суму на газифікацію сільських населених пунктів Криму.

Ейфорія на півострові поступово спадає, коли кримчани стикаються з повсякденними, а не агітаційно-пропагандистськими реаліями російського життя.

Михайло РУДЕНКО.
Крим.

На знімку: біля одного з кафе Сімферополя.

Фото автора.

В гостях у батьків Героя України Ігоря Гордійчука

Напередодні Різдва Христового голова Рівненської обласної ради Володимир Ковальчук завітав до Володимира Олександровича та Софії Родіонівни Гордійчуків — батьків полковника Збройних Сил України Ігоря Гордійчука, який разом зі своїми бойовими побратимами боронив Савур-Могилу. Ігор Гордійчук уже майже рік перебуває у США, де закордонні фахівці допомагають бійцю знову навчитися ходити після тяжкого поранення.

Ігор Гордійчук народився і виріс у селі з символічною назвою — Залізниця, що у Корецькому районі на Рівненщині. Мабуть, саме тому ще змалечку у хлопця проглядався залізний характер, розповідає його мама Софія Родіонівна. З дитинства Ігор мріяв стати офіцером. Та й батьки виховували сина у патріотичному дусі.

— Мій свекор, дід Ігоря, пройшов війну. А потім майже десять років був у засланні. Він завжди мав великий вплив на Ігоря і вчив його любити та захищати свою країну, свій край. Свекор ніби щось передчував: мовляв, доведеться внуку, як і йому, боронити рідну землю, — пригадує мама Героя.

Поблизу села Залізниця є братська могила, де поховані 33 бійці УПА.

— Восени 1972-го, — розповідає Софія Родіонівна, — тут прокладали дорогу та хотіли зрівняти курган-могилу із землею. Мене тоді вперше обрали головою сільської ради. Я, будучи вагітною Ігорем, поїхала «в район» і кажу, що не можна руйнувати могилу, адже там молоді хлопці поховані. Це ж наша історія. Один з тих, хто в кабінеті був, сказав, що вагітним віднімати не можна. І дорогу проклали обіч могили. А вже десь за місяць народився й Ігор.

Пригадує жінка, що ще до розпаду Радянського Союзу не побоялися та усім селом привели до ладу могилу воїнів-упівців. Окрім того, над Залізницею першим у районі замайорів синьо-жовтий прапор. Коли це сталося, Ігоря вдома не було — після школи вступив до Омського вищого танкового інженерного училища. Коли Союз розпався, молодий військовий вирішив повернутися до рідної України.

— Однієї ночі стукає хтось у вікно. Відкриваємо двері — на порозі Ігор з однокурсником танцюють і співають, що повернулися додому, в Україну, — пригадує подружжя Гордійчуків. — Син наш перевівся до Київського інституту сухопутних військ Національної академії оборони України і закінчив його з відзнакою. Потім служив у Яворові на Львівщині, в Ізяславі на Хмельниччині, був миротворцем в Афганістані, їздив в Америку та Канаду.

Практично з самого початку АТО Ігор Гордійчук брав безпосередню участь у бойових операціях. 12 серпня 2014 року група спеціального призначення «Крим», яку він очолював, прорвалася на Савур-Могилу та почала коригувати артилерійський вогонь. Дванадцять днів, оточені з усіх боків, бійці боронили стратегічну для армії висоту, а в День незалежності України буквально стояли під дощем з ворожих снарядів та ракет. З оточення поранений та контужений Ігор Гордійчук із загоном виходив уночі. Група пройшла півсотні кілометрів захопленою проросійськими терористами територією і приєдналася до українських військ. 29 серпня вони пішли на прорив, але потрапили під артилерійський та мінометний вогонь. Один з осколків влучив у неприкриту каскою потилицю Ігоря Гордійчука. Кількох бійців російські найманці взяли в полон. Його ж залишили помирати в полі. Але Ігор вижив і через два дні вже був у Дніпропетровській лікарні.

Нині полковник Збройних Сил України Ігор Гордійчук проходить реабілітацію у Вашингтоні, в Національному військово-медичному центрі імені Уолтера Ріда (саме цей заклад вважається одним з кращих у військовій медицині; щороку допомогу тут отримують тисячі американських військових та членів їхніх родин). Тут Герой України знову вчиться ходити і думає про продовження служби після поранення.

— Ігор казав, що покидати службу не буде. Якщо не буде таким сильним, як колись, то вчитиме майбутніх офіцерів, — діляться планами сина мама Героя.

Голова Рівненської обласної ради Володимир Ковальчук щиро подякував батькам Героя за те, що виховали справжнього патріота, захисника Батьківщини.

Андрій ЛОБЧУК,
Олександра ЮРКОВА.
Рівне.

Фото надане прес-службою Рівненської облради.

Хіба до насильства можна звикнути...

В умовах військового конфлікту соціально-психологічна допомога населенню стає пріоритетною.

До початку військового конфлікту на Донбасі в Луганській області було створено непогану базу для соціальної реабілітації й психологічної допомоги постраждалим від домашнього насильства. На жаль, практично всі соціальні заклади цього профілю залишилися на окупованій території регіону, і нині їх доводиться створювати заново. Наприклад, уже пройшов перереєстрацію Луганський обласний центр соціально-психологічної допомоги, на черзі — відновлення обласних центрів матері й дитини, роботи з жінками та ін. Словом, у регіоні намагаються відтворити колишню структуру, але цьому часом заважають банальні причини — зокрема, брак приміщень. Через це, до речі, вже зареєстрований центр соціально-психологічної допомоги ніяк не може почати повноцінну роботу, хоча підтримка з боку місцевої влади і міжнародних організацій є. Сєвєродонецьк, який сьогодні перебрав на себе роль центру території, підконтрольної українській владі, на жаль, не має у своєму розпорядженні такої кількості вільних об'єктів, які б могли прихистити усі обласні соціальні структури, що сюди переїхали. Схожа ситуація й у сусідніх містах — Рубіжному та Лисичанську. Але влада шукає варіанти, розуміючи, що в умовах військового конфлікту соціально-психологічна допомога населенню має бути пріоритетною.

Війна калічить душі людей, а головна небезпека криється в тому, що насильство стає нормою. Педагоги, наприклад, відзначають — малята в дитячих садках тепер не кажуть своєму кривднику "ти поганий", а бажають, щоб йому "на голову впала бомба". У середовищі школярів в окремих випадках не приймають учня-переселенця або вчителя з таким статусом, бо ці «чужі» прибули з «сепаратистської території». Масового характеру погіршення стосунків між місцевим населенням і внутрішньо переміщеними особами, на щастя, не набуло, але гарантій, що безконфліктність збережеться й надалі, ніхто не дасть. В умовах воєнних дій, звісно, підвищується роль психологів. Але чи готові вони працювати в новій для себе ситуації й чи достатньо в них для цього знань, досвіду? У Луганській області понад 300 шкіл і 250 дитячих дошкільних закладів. Переважно вони розташовані в сільській місцевості, а тут, як відомо, психологи — велика рідкість. Та й, як показує практика, професійна підготовка цих фахівців для роботи з дітьми в умовах війни, м'яко кажучи, залишає бажати кращого.

Порівняно з 2014-м у 2015-му кількість звернень, наприклад, із приводу насильства в родині на Луганщині значно скоротилася. Це й зрозуміло: зменшення пов'язане насамперед із тим, що половина області є непідконтрольною територією. Крім того, завідувачка сектору сімейної політики департаменту соціального захисту населення Луганської військово-цивільної адміністрації Яна Соловйова звертає увагу на той факт, що українська частина регіону здебільшого сільська: з 15 територій усього три міста й 12 сільських районів. «... А соціальні зв'язки в сільській місцевості дуже стійкі, — стверджує вона. — У місті простіше залишитися непоміченим колегами, друзями, якщо не хочеш свої сімейні проблеми виносити на загальний огляд». Крім того, через військовий конфлікт на непідконтрольній території залишилися всі соціальні заклади, куди могли б звернутися постраждалі. Приплюсуємо сюди ще й відсутність довіри до правоохоронних органів, відносне безправ'я в чужій територіальній громаді, якщо йдеться про переселенців.

Тож низька кількість звернень по допомогу має не радувати, а, навпаки, насторожувати. Розглядати проблему потрібно не тільки з точки зору фізичного насильства, а й морального, економічного. «Коли дітей-переселенців не приймають у новій для них школі — це насильство. Коли мати залежить від фінансового донора, який платить за оренду квартири, — це теж елемент насильства, — вважає директор Луганського обласного центру соціальної служби для дітей, сім'ї та молоді Ірина Єременко. — Люди багато чого не розуміють, не знають, куди звернутися по допомогу й за порадою, тому не борються за себе».

Ситуацію змінити можна, стверджують соціальні працівники, і в цьому здатні допомогти мобільні бригади з надання допомоги жертвам насильства. З 1 листопада 2015-го вони вже діють у двох містах — у Сєвєродонецьку й Лисичанську, а також у трьох районах — Новоайдарському, Кремінському і Станично-Луганському у тісній співпраці з центрами соціальних служб. За листопад 2015-го роботою виїзних бригад охоплено 33 населені пункти, відбулося понад 50 виїздів, під час яких надано допомогу 200 клієнтам. Інформація про постраждалих внесена в єдину електронну базу. Розповідаючи про перші результати роботи, директор Сєвєродонецького центру зайнятості молоді Наталя Шовкун наголошує, що з появою мобільних бригад у соціальних працівників і психологів з'явилася змога діставатися найвіддаленіших населених пунктів, у родини, де сталося лихо, а, крім того, більш предметно працювати з сільськими радами. В окремих випадках з'ясовується, що територіальна влада багато в чому недопрацьовує, виявляючи некомпетентність або й байдужість.

Нещодавно в Сєвєродонецьку відбувся круглий стіл, учасники якого обговорили проблеми, пов'язані з гендерно обумовленим насильством в умовах військового конфлікту на сході України. Директор Департаменту сімейної гендерної політики й протидії торгівлі людьми Міністерства соціальної політики України Наталія Федорович обіцяла Луганській області всіляку підтримку в створенні центрів соціально-психологічної допомоги, у тому числі й матеріальну. Такі наміри похвальні. Вони дають зрозуміти, що держава стурбована ситуацією. Але чи готові в нашій країні до створення міцної й надійної системи соціально-психологічної бази, чи ми й надалі вдаватимемося до ін'єкцій у критичних випадках і розраховуватимемо на міжнародних донорів?

Головне — підтримка коханих.

Павло ВОРОНЦОВ.
Луганська область.
Фото надано автором.

Спрощення в оформленні статусу переселенців

ЮРИДИЧНА КОНСУЛЬТАЦІЯ

Парламент зробив деякі кроки для посилення захисту прав та свобод переселенців, ухваливши 24 грудня 2015 року Закон України «Про внесення змін до деяких законів України щодо посилення гарантії дотримання прав і свобод внутрішньо переміщених осіб». Запропоновані зміни покликані усунути бюрократичні перепони на шляху до отримання довідки внутрішньо переміщених осіб та питання, пов'язані зі спрощенням перебування таких осіб на обліку. Насамперед довідка про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи була виключена з переліку документів, до яких вносяться відомості про місце перебування переселенця, у зв'язку з цим чинність такої довідки вже не залежатиме від відмітки територіального відділу міграційної служби.

Іноземці отримають статус внутрішньо переміщених осіб

Поняття «внутрішньо переміщена особа» продовжує зазнавати змін. Тепер парламентарії включили до цієї категорії іноземців та осіб без громадянства, котрі на законних підставах перебувають на території України та змушені були покинути своє місце проживання у зв'язку зі збройним конфліктом.

Іноземці та особи без громадянства могли мешкати на територіях, на яких сьогодні проводяться бойові дії, проте не мати відповідної реєстрації. Якщо раніше норми Закону «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» підставою для взяття на облік внутрішньо переміщених осіб визначали наявність реєстрації місця проживання на території антитерористичної операції, то тепер достатньо лише факту такого проживання.

Реєстрація місця проживання не потрібна

Отже, розглядаються два варіанти видачі довідки громадянам, котрі звертаються для отримання статусу внутрішньо переміщеної особи.

У разі наявності в особи реєстрації місця проживання на території, наприклад, збройного конфлікту чи тимчасової окупації, довідка про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи видається в день подання заяви. В цій ситуації жодних проблем у людини виникнути не має.

У разі відсутності відмітки про реєстрацію місця проживання на території збройного конфлікту заявник має підтвердити факт проживання на такій території. Для цього слід надати докази, якими можуть бути військовий квиток з відомостями про проходження військової служби, трудова книжка із записами про здійснення трудової діяльності, документ, що підтверджує право власності на рухоме або нерухоме майно, свідоцтво про базову загальну середню освіту, атестат про повну загальну середню освіту, документи про професійно-технічну освіту, документ про вищу освіту (науковий ступінь), медичні документи, фотографії, відеозаписи тощо. В такому разі законом встановлено 15 днів для видачі особі довідки.

Деякі юристи наголошують на суб'єктивній зацікавленості посадовців у прийнятті того чи іншого рішення для заявника у разі відсутності у нього реєстрації на території збройного конфлікту чи тимчасової окупації. Так, наприклад, наявність в особи документів про освіту прямо не підтверджує факт проживання особи на окупованій території на момент виникнення збройного конфлікту, як цього вимагає закон. Так само і наявність нерухомого майна не може свідчити однозначно про проживання на день виникнення обставин на території адміністративно-територіальної одиниці, з якої здійснюється внутрішнє переміщення. Вочевидь, на практиці це питання буде врегульовано внутрішніми інструкціями чи наказами.

Довідка видається безстроково

Якщо раніше строк дії довідки про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи становив шість місяців, то з набуттям чинності змін вона видаватиметься безстроково. Деякі юристи зазначають, що документ, який посвідчує тимчасове переміщення, в принципі не може бути безстроковим. Проте це питання вирішено шляхом закріплення підстави для скасування дії довідки — повернення переселенця до покинутого місця проживання. Отже, у зв'язку з тим, що довідку видано безстроково, продовжувати кожні півроку термін її дії вже не потрібно.

Так чи інакше, щоб переселенці відчули спрощення в отриманні свого статусу, на уряд чекає величезна правова робота щодо приведення своїх нормативних актів у відповідність із запропонованими змінами. Зокрема, йдеться про Постанову уряду «Про облік внутрішньо переміщених осіб» від 1 жовтня 2014 р. № 509, якою затверджена, в тому числі, форма довідки про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи, яка має зазнати змін; про постанову від 4 березня 2015 р. № 79, згідно з якою територіальні відділи міграційної служби наділені повноваженнями щодо контролю за переміщенням переселенців.

Наталя ТИТАРЕНКО.

АКТУАЛЬНО

Необхідна єдина база

Соціальні служби Луганщини спільно з міжнародними організаціями сьогодні обробляють електронні справи внутрішньо переміщених осіб, створюючи єдину базу переселенців по всій країні. «Так нам буде простіше бачити своїх співгромадян-земляків на території інших областей», — стверджує директор департаменту соціального захисту населення облдержадміністрації Елеонора Поліщук. На території Луганської області зареєструвалися 244 тис. 385 внутрішньо переміщених осіб. Найбільша їхня кількість — 50 794 — перебуває в Сєвєродонецьку. Говорячи про проблеми переселенців, Елеонора Поліщук передусім називає недосконалість законодавчої бази й проблеми реєстру.

«Сьогодні до нас звертаються міжнародні організації, які готові допомогти ВПО, — розповідає вона. — Крім того, треба формувати бюджет на наступний рік, тому необхідно знати, скільки треба коштів, щоб підтримати переселенців, дати їм соціальні гарантії в адаптації. Треба знати, з якої території, куди й скільки осіб виїхали й куди прибули. Для цього потрібна серйозна аналітична робота, спеціальна державна програма».

Елеонора Поліщук звертає також увагу на ще одну важливу проблему з реєстрацією дітей, які приїхали на підконтрольну українській владі територію не з батьками, а з іншими родичами. «Ці родичі до досягнення дитиною 18 років не є повноважними представниками, які могли б вирішувати питання таких дітей. Тому такі діти без супроводу батьків або опікунів не можуть зареєструватися як ВПО». Це важливе питання область уже порушила перед Мінсоцполітики. До речі, 2,5 тисячі громадян, які зареєструвалися як переселенці, виплати були припинені через те, що працівники міграційної служби не виявили їх за місцем реєстрації.

Нагадаємо, що, за інформацією прес-служби ДСНС України, кількість переселенців із Криму й Донбасу сягає в країні майже мільйона осіб.

Вл. інф.
Луганська область.

Запустили тролейбусну лінію

У Краматорську відбувся тестовий запуск тролейбусної лінії, яка з'єднає центр зі Старим містом. Введення в експлуатацію нового тролейбусного маршруту призначено на середину січня.

Як повідомив директор «Краматорського трамвайно-тролейбусного управління» Андрій Бороха, обкатування пройшло без подій — сходів штанг не було, як і поривів контактної мережі. Тепер електротранспортники міста завершують регламентні роботи з підготовки до експлуатації нової лінії. Орієнтовне їх закінчення — 15 січня.

Маршрут у напрямку Старого міста обслуговуватимуть п'ять краматорських тролейбусів. Один з них нещодавно пройшов капремонт.

Істотно посприяв відновленню краматорських тролейбусів керівник Донецької обласної ВЦА Павло Жебрівський. Як зазначив краматорський міський голова Андрій Панков, завдяки підтримці керівника області в бюджет 2016 року перейшли 12 мільйонів гривень, які не встигнули освоїти. Тому городяни обґрунтовано очікують цьогоріч поповнення парку тролейбусів.

Владислав ЛЕОШКО.
Донецька область.

Жінки–парламентарії побували на передовій

«Війна все ще триває. І хлопці своєю важкою працею тут, на передовій, дають можливість усій іншій країні жити у відносному теплі та комфорті. Це ми гостро відчули сьогодні, і це всі маємо щодня пам'ятати». Такі слова написала у Фейсбук народний депутат України Ірина Геращенко під час робочої поїздки на схід разом із колегами по Верховній Раді Марією Іоновою та Іванною Климпуш-Цинцадзе.

Парламентарії побували у Волновасі, де рік тому бойовики з «Градів» розстріляли маршрутку з мирними жителями. Тоді загинуло 13 осіб. Потім народні обранці відвідали КПВВ «Новотроїцьке», спілкувалися із мешканцями навколишній сіл. А далі їх приймали бійці 72-ї бригади. «Поговорили з хлопцями про те, як «дотримуються» режим тиші, який бойовики щодня порушують. Нам показали теплі обладнані землянки, пригостили солдатським харчем. Армія, дякувати Богу, нагодована. А от теплого одягу треба більше. Як і техніки. Будемо працювати над цим», — **повідомила Ірина Геращенко.**

Фото зі сторінок народних депутатів у Фейсбуці.

Рівненський майстер викував в Австрії перемогу

Майстер виробничого навчання Рівненського центру професійно-технічної освіти Державної служби зайнятості Сергій Торуля взяв участь у міжнародному ковальському фестивалі у місті Ібзіц (Австрія).

Щорічний фестиваль має неабиякий авторитет у міжнародної ковальської спільноти й усіх поціновувачів високого мистецтва обробки металу. Саме тут досяг вершин майстерності старійшина ковальства Альфред Хаберман, який ще у 50-ті роки минулого століття створив і розвинув особливу техніку кування та вчив інших розуміти душу металу. Бургомістр Ібзіца умовив метра переїхати з Чехії до Австрії, обіцяючи всіляке сприяння в популяризації ковальства. І тепер місто стало ковальською Меккою, його занесено до переліку об'єктів світової культурної спадщини ЮНЕСКО. Бургомістр Ібзіца Йозеф Хофмархер — президент «Кола європейських ковальських міст».

Ось і цього разу численні відвідувачі фестивалю (а їх протягом двох днів було понад 12 тисяч з різних країн) спостерігали за роботою ковалів, купували різдвяні подарунки на ярмарку народних ремесел та брали участь у майстер-класах.

Ковалі змагалися у п'яти номінаціях. Сергій Торуля спільно з майстром із Івано-Франківська Ярославом Паньківим працювали над втіленням теми єдності, що була заявлена на фестивалі. У підсумку створений ними з цільного шматка металу витвір, що зображає чоловіка та жінку, визнано кращим у номінації «Скульптурна композиція «Unity» **(на знімку праворуч)**.

Сергій Торуля із захопленням розповів про чудову організацію форуму та зазначив, що участь у таких відомих ковальських фестивалях дає неоціненний досвід, який він передаватиме своїм учням.

Ольга ТОКОВА, Олександра ЮРКОВА.

На знімку внизу (зліва направо): Ярослав Паньків з Івано-Франківська, Валерій Двуречінський — генеральний директор ТОВ «Ковальська майстерня», Сергій Торуля з Рівного під час ковальського фестивалю в Австрії.

Фото надане Рівненським обласним центром зайнятості.

Переговори тривають

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Появу Гризлова в нашій столиці (він прибув у аеропорт «Бориспіль» літаком, що належать управлінню справами президента РФ, незважаючи на мораторій авіасполучення між Україною й Росією) різко розкритикували народні депутати, дипломати й журналісти. Нагадаємо, путінського гінця, який є персоною нон грата в ЄС, наша РНБО у вересні 2015 року внесла у санкційний список

Екс-глава МЗС України Володимир Огризко не афішований візит Гризлова назвав виявом традиційної російської дипломатичної торгівлі. На його думку, у такий спосіб Путін намагається домовитись, щоб показати уявну готовність російського керівництва до компромісів, і мета таких кроків — скасування найближчим часом санкцій, уведених Заходом щодо Москви.

Судячи з ескалації ситуації в зоні АТО, Кремль не відмовляється від свого стратегічного завдання будь-що дестабілізувати Україну й створити зручні для себе важелі тиску на Київ. Однак і ігнорувати економічні процеси, що прогресують усередині своєї імперії у зв'язку з міжнародними санкціями, збирач земель руських уже не може. І цей когнітивний дисонанс явно нервує залізного Вову.

Так чи інакше, перемовини в Мінську триватимуть й у 2016 році. При цьому їх учасники спробують змінити правила під себе. Путін уже вимагає від Києва виконання 11-го пункту домовленостей (зміни в Конституцію). Україна ж у свою чергу наполягає на визначенні конкретних дат виконання Росією своїх зобов'язань по Мінських угодах. Про це заявив Президент Петро Порошенко, **повідомляє його прес-секретар Святослав Цеголко в Twitter.**

«Звичайний бандитизм не можна прикривати гаслами про захист України»

З приводу подій на турбазі «Драгобрат», які набули широкого резонансу в країні і навіть за її межами, керівництво Закарпатської ОДА оприлюднило політичну заяву

Насамперед у документі констатовано: «Уже вдруге «Правий сектор» влаштовує на Закарпатті брутальні провокації із застосуванням вогнепальної зброї. Які тягнуть за собою як політичні, так і економічні різко негативні наслідки. Усе це відбувається на кордоні з чотирма країнами ЄС, які допомагають Україні протистояти російській агресії на Донбасі.

Область і так ледве зводить кінці з кінцями. Сотні тисяч закарпатців виїжджають за межі України в пошуках заробітку, тому, щоб хоч якось підняти Закарпаття, — ОДА великі надії покладала на туристичний сезон. Улітку «Правий сектор» зірвав туристичний сезон стріляниною у Мукачеві, внаслідок якої є загиблі, поранені й покалічені.

І хоча все Закарпаття знає, що учасники цього дикого інциденту перебувають на базі ДУК «Правий сектор» у Новогродівці Донецької області, звідки пишуть у соцмережах усякі прокламації, ніхто навіть палець об палець не вдарив, щоб їх затримати. Якщо перший інцидент злочинці старалися прикрити якоюсь «боротьбою» з контрабандою чи кланами, то як пояснити другу провокацію, влаштовану на одному з найпопулярніших гірськолижних курортів Закарпаття «Драгобрат», де відпочивають тисячі людей з різних куточків України і закордону?..»

Далі у заяві наводяться деякі факти про сам інцидент: група п'яних громадян близько четвертої години ранку увірвалася на турбазу «Хата магната» і примусила кухаря і бармена готувати їм їжу, хоча на той час на турбазі не було світла. А після цього вони влаштували п'яні розбірки з персоналом, у ході яких побили одного з кухарів та бармена, котрі з численними тілесними ушкодженнями госпіталізовані. Потерпілі не є мешканцями Закарпаття, а приїхали на «Драгобрат», щоб заробити грошей під час гірськолижного сезону. У процесі розбірок була застосована вогнепальна зброя — пістолет Макарова та пістолет Стечкіна, які без усяких документів були в представників «ПС». Після перших пострілів із готелю вийшов персонал і туристи, зав'язалася масова бійка, у результаті якої всі п'ятеро членів «ПС» дістали тілесні ушкодження. Працівники турбази і туристи затримали всіх п'ятьох дебоширів до приїзду слідчо-оперативної групи.

«Цей брутальний інцидент, — стверджують в ОДА, — завдав величезної шкоди іміджу Закарпаття, про нього вже починають писати в румунських, угорських, словацьких та чеських ЗМІ. Туристи з Франції та інших країн, що відпочивали на «Драгобраті», терміново виїхали з курорту. Вони навряд чи захочуть іще раз повернутися на Закарпаття й не радитимуть це своїм знайомим. Скоріше за все, не оминуть увагою стрілянину на «Драгобраті» й «наші друзі» з російського телебачення».

Закарпатську ОДА, ідеться далі в заяві, «дивує той факт, що ЗМІ не обмовилися про злочини в Києві, на Львівщині та Прикарпатті жодним словом (було лише кілька сюжетів про подію в Кіровограді). А щойно стався інцидент на «Драгобраті», на самому високогір'ї Карпат, тут же піднявся лемент на всю Україну.

Якщо керівництво «ПС» каже, що в затриманих на «Драгобраті» представників цієї організації є якісь розлади психіки, то їх потрібно лікувати, а не давати у руки зброю. І не прикривати злочинну діяльність псевдопатріотичними лозунгами про боротьбу з внутрішньою окупаційною владою в Україні». «Хто представляє окупантів, — запитують далі в ОДА, — туристи з дітьми, що проживали в 70 номерах «Хати магната», персонал АЗС чи селяни Косівщини? Своїх підлеглих командири мають контролювати, а не покривати. Якщо в інших областях відверті злочини, скоєні в нетверезому стані і з застосуванням вогнепальної зброї, сходили представникам «ПС» із рук, то тут це не пройде: Закарпаття вже навчене гірким досвідом минулого літа».

Насамкінець у заяві сказано: «Не можна звичайний бандитизм прикривати гаслами про захист України та створення Української самостійної соборної держави. Хто в такій державі після цього захоче жити? Якщо в «Правого сектору» є сили і зброя, то він може застосувати їх на Донбасі й визволити Комінтернове, адже організація не зв'язана Мінськими угодами, не підкоряється Збройним Силам України, Генштабу, МВС і т. д. Покажіть своє геройство там!»

«А за бандитизм тут доведеться відповісти», — такий ось висновок у стилі генерала Москаля.

Коли верстався номер. Двох учасників бійки Ужгродський міськрайсуд вирішив узяти під варту. Щодо інших учасників судовий розгляд триває.

Василь НИТКА.

Закарпатська область.

ФАКТИ

Керівництво області вважає, що «дикого інциденту могло б і не бути, якби правоохоронні органи виконували свої прямі обов'язки. Адже затримані представники «ПС» і раніше скоювали брутальні злочини.

Любов — рецепт довголіття

На околиці Носівки, за адресою вулиця Козацька, 1, — справжній козацький зимівник кобзаря-лірника, народного артиста України, лауреата Національної Шевченківської премії Василя Нечепи** (на знімку)**. Зі сторожової вежі ген видно Шаулову могилу — служили Шаули Москві вірно, а вона їх сибірами та репресіями звела зі світу, Нечепину греблю, поле, біля якого малював своїм хитрим способом геніальний Іван Марчук, який спеціально сюди приїздив, Круглий курган, що з бозна-яких часів тут темніє.

Зимівник обнесено частоколом загостреним. Вірний пес Арик — за сторожа. Чорний, як сажа, він не гавкає, а мовчки з чужаком розправляється. Щоправда, кобзар, коли до нього злодії було залізли, пригрозив місцевим пиякам батьківською рушницею — крадіжки припинилися ще до появи на обійсті пса.

До садиби — дві брами. З ушулами, дебелими ворітьми. На головній, парадній — металеві ініціали господаря, викувані з металу силуети козаків, матері з дитям.

Криниця, з якої колись пів-Носівки воду брали. Біля воріт раніше стояли дубові корита, і з них напували корів і коней. Вода там унікальна — косарі завжди її брали, а тепер Нечепа свій сад великий поливає. Каже, що дві тисячі літрів на раз набирає, а вода все є — на дитинці, певно, колодязь стоїть.

Відомий археолог Юрій Шилов казав господарю, що в його дворі треба розкопки проводити — якусь енергетику чує. А кобзар, коли вдома, співає цілими днями в батьківській хаті — там лежить копія посмертної маски Тараса Шевченка, якого він тільки батьком називає, рушники, «Кобзар», бандура і стіл, закладений розвідками з історії краю.

Його хата стає місцем паломництва для... ночівлі. Виходить одного разу з машини Юрій Мушкетик — тоді голова Національної спілки письменників України. З подушкою і ковдрою: «Хочу у твоїй хаті переночувати, бо вона із в'яленої верби складена!». Пощастило і мені спати у цій хаті, та ще й на місці Мушкетика. А вкриватися дав господар ковдру, виміняну матір'ю у мадяр, які під час Другої світової квартирували. Що вам сказати — спати було тихо і солодко, навіть півень уранці не розбудив.

У зимівнику Василя Нечепи дві хати — батьківська і козацький центр, літня кухня, господарські прибудови, в яких живуть кури, гуси та качки, серед яких одинокою, не нашенською розмальовкою виділяється пекінська качка. Пару їй господар уже десь замовив, та ще везуть... Поки що вона самовито витьохкує — точно іноземна, бо геть не по-нашому сипить.

Та хазяйство Нечепа не для їжі тримає (він м'яса не їсть), а для добрив — оце перед морозами 230 дерев своїх трьох садів обкопав та пташиним перегноєм удобрив. За три дні приготував дерева до зими, й одразу снігліг. Таки справді той характерник щось знає... Тільки смородини у козака 100 кущів. Кажу: «Так можна тільки на цих ягодах заробляти!». Певно, цього року доведеться продавати, бо раніше сім'ям трьох його дітей усе йшло.

А ще у тих садах відроджуються старі сорти яблунь — тут у нього був навчителем знаний дід-садовод Михайло Курдюк, на честь якого навіть річечку в Асканії-Нова названо Курдючкою. На дворищі Нечепи насадив він магнолії та всі види європейських бузків. Відійшов нещодавно 80-річний дід-козак, а його справа міцно вчепилася у Василя Нечепи.

Материна баба Кулина була цілителькою — все щось на яйцях виливала, свічки в хаті її горіли постійно. Із прабабиного полотна Василь Нечепа зшив собі костюм (його перша професія — закрійник!) і здійснив у ньому першу кругосвітню подорож з концертами. Сам і візерунок вишив — запозичив його з дідової сорочки. Тож щось від прабаби Кулини і до нього перейшло з тим полотном — дуже вже він на характерника схожий.

А характерники все по своєму характеру роблять. Скажімо, знайшов Василь Нечепа могилу свого прадіда Івана, який помер ще 1934 року, і поклав на ній надгробок зі словами: «Є на світі наша слава — рід козацький, величавий». Внизу — тризуб з мечем. У верхній частині — хрест зі свайстям. «Сваргу, — каже Василь Нечепа, — я зашифрував у хрест, щоб земляків не дратувати». А сварга — то давній знак неба!

Цей прадід Іван, народжений 1864 року, розказував батьку Василя Нечепи, що в них рід такий знаменитий, про який і в книгах буде написано. Тож малий Василько, як до школи ще не ходив, зустрічав з уроків старших дівчат з Нечепиного роду і питав: «Ну, вже написали у книгах про нас?!». «Ні, ще нема», — відповідали малому.

Виріс Василь, став Григоровичем, знаним і поважаним. Та й знайшов сліди свого роду, що ним прадід Іван гонорився. Каже тепер: «Я в архівах посивів, але дослідив, що оце з цього мого двору гетьман Северин Наливайко походив і знаменитий Адам Кисіль звідси політику двигав». Та й сам книжку спорядив «Рід козацький, величавий», у якій прадідове пророцтво й виконав.

А ось як колядував малий Нечепа: «Баба Одарка навчила нас молитов і псалмів на два голоси, перед святами давала великий список людей, до яких ми мали завітати обов'язково. Зими були із завірюхами та кучугурами, якими ми лазили-перелазили з двору до двору. Батько дорікав жінкам: «Чого ви їх, наче старців яких, у таку негоду виганяєте з хати?». «Ет, Грицько, це не твоє діло! Хлопці Божеською справою займаються, молитвами людей обсипають», — казала баба. Ми стукали у двері хат, де загорялися каганці, і, поскидавши шапки, заспівували: «Рождество Твоє, Христе, Боже наш...»

Тепер кобзар бідкається: «Прийшов оце минулої засніженої зими до деяких сусідів з Різдвом вітати, заспівав їх молитви, бо добре їх пам'ятаю. Та якась розгубленість у людей, гроші мені не пропонують, до столу не запрошують, бо знають, що спиртних та м'ясних страв не вживаю».

Лукавить козак-кобзар: де ж би люди не ніяковіли, якщо до

Ініціали господаря на в'їзній брамі.

них у хату народний артист заспіває!

А його мова така, що треба слідом записувати. Телефонує, скажімо, при мені сусідці Наталці, на храм запрошує, а та віднікується — мовляв, не знаю, коли чоловік з роботи прийде. Василь Нечепа: «Так він шо в тебе у банді робить, шо не знаєш, коли роботу закінчує?!».

У козацькому центрі, складеному на місці колгоспної лавки, де мати Василя Нечепи чверть віку торгувала, зі старого збереглися хіба що вікно та вивіска з поштовим радянським індексом. А Василь Нечепа і камін там поставив, і сауну, і просторий зал, де друзів приймає, вгощаючи горілкою, настояною на березовій чазі. Сам, щоправда, не п'є спиртного після смерті матері, а горілка таки добра. Біля козацького центру — верба китайська з крученим гіллям і верба, привезена гілочкою з Тарасової верби, яку на Мангишлаку посадив Шевченко. І біля школи посадив Нечепа таку саму гілочку, але там вона чи не втричі менша: все любить догляд.

А рецепт довголіття кобзарлірник Василь Нечепа знає достеменно: «Любіть свою землю, любіть український світ — і все у вас буде добре!».

Василь ЧЕПУРНИЙ.

Чернігівська область.

Фото автора.

ДОВІДКОВО

Бандура у сучасному вигляді — доволі молода: їй лише сто років. Винахідником нинішньої бандури є народний майстер з Корюківки на Чернігівщині Олександр Корнієвський, у якого і вчився Василь Нечепа.

ДОВІДКОВО

Давня кобзарська мова — лебійська. Вона незрозуміла для непосвячених. Колись кобзарі казали: «Ку день клевий, лебеню!». Що означало: «Добридень, діду!».

Понад 122 працівники фіскальної служби Черкаської області притягнуто торік до дисциплінарної відповідальності. Загалом у державних податкових інспекціях проведено 168 службових розслідувань, *дізналася наш власкор Ліна Лебеденко*

Комунальники у Хмельницькому борються із снігом та ожеледицею. За кілька днів для посипання доріг у місті було використано понад 875 тонн піщано–соляної суміші. На автошляхи обласного центру вийшло десять розкидачів піску, *передає наш власкор Ірина Козак*

Биківнянці не хочуть віддавати ліс під забудову

Учора під стінами Київської державної адміністрації відбулася акція протесту жителів селища Биківня (на знімку). Вони запевняють, що під благородною справою — видачею землі для воїнів АТО — хочуть прикрити оборудку з роздачею загалом Биківнянського лісу під забудову.

Як розповіла нашому кореспондентові учасник акції — член ініціативної групи Тетяна Гурченко, ця історія сягає ще в часи, коли столицю очолювали Омельченко, а потім Черновецький. Йдеться про 200 гектарів лісових насаджень. За Радянського Союзу тут у лісі, який саджали самі мешканці Биківні, розташовувалася так звана радіостанція № 1, що глушила «ворожі голоси». І коли її ліквідували, сам ліс документально не було повернуто як власне ліс, а він просто значився як земельна ділянка. Це й дало змогу ще багато років тому розпаювати фактично половину ділянки — 100 га. Але зважаючи на те, що там таки росте ліс, і аби освоїти ці ділянки, його треба вирубати, на таку зухвалість тривалий час не наважувалися.

— І ось тепер, — каже пані Тетяна, з'явилася слушна і водночас, так би мовити, благородна нагода. Сусідні з розпайованими колись ділянками гектари хочуть передати воїнам АТО, а вже під цим прикриттям можна й розпочати освоєння лісу.

Ініціативна група биківнянців уже зустрічалася з воїнами, і багато хто з них ситуацію розуміють. Проте вони також побоюються, що можуть взагалі не отримати ділянок, тому чекають хоч якихось рішень влади.

Активісти також розповіли, що вже двічі були громадські слухання, але віз і нині там, і це при тому, що Віталій Кличко обіцяв все-таки розібратися. Мешканці Биківні вірять, що так і станеться, і апелюють до столичних депутатів. Вони також запевняють, що у їхньому селищі є земельні ділянки, які можна передати воїнам, при цьому не вирубуючи лісу. Адже тоді Київ зовсім позбавлять «зелених легень». До того ж, кажуть, тут мешкає дуже багато тварин. Одне слово, буде завдано непоправної шкоди екології.

Марина КРИВДА.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Більше фото тут — www.golos.com.ua

За неприбраний сніг — штраф

У Вінниці за порушення правил благоустрою території складено протоколи на чотирьох керівників ЖЕКів. Їх очікує покарання у вигляді штрафу у розмірі від 850 до 1700 гривень. Конкретну суму визначить адміністративна комісія.

— Спочатку працівники муніципальної поліції попереджають порушників, — каже начальник комунального підприємства Вінницької міськради «Муніципальна поліція» Василь Гайовик. — Складають приписи, встановлюють час на виправлення порушення. Потім повторно здійснюють перевірку. Якщо припис не виконано, складають протокол і передають до адмінкомісії.

Керівник муніципальної поліції наголошує, що уникнути штрафу не вдасться, бо його стягнення є обов'язковою нормою. Відколи розпочалися снігопади, щоранку ситуацію з прибиранням снігу перевіряють 30 поліцейських. У їх поле зору потрапляють усі об'єкти, незалежно від форм власності, включаючи також зупинки громадського транспорту. В один із днів було винесено 85 попереджень. Переважна більшість керівників виправила недоліки. Четверо начальників ЖЕКів не організували роботу, тому будуть покарані гривнею.

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

Шахтарі Львівщини мітингують

12 січня три сотні гірників держпідприємства «Львіввугілля» перекрили дорогу державного значення Львів — Рава-Руська, що поблизу села Смереків на Жовківщині. Перекривши шлях, який веде до митного переходу на україно-польському кордоні, гірники вимагають погашення заборгованості зарплати за минулий рік й незалежного фінансування вугільної галузі на 2016 рік. Напередодні Різдва працівникам ДП «Львіввугілля» виплатили четвертину від зароблених коштів за листопад минулого року після того, як майже усі шахти розпочали стихійні протести. Проте згодом з'ясувалося, що 21 млн. гривень, який одразу надійшов на рахунки підприємства (їх вистачало, аби виплатити гірникам по декілька сотень гривень), це — аванс за вугільну продукцію, яку планують реалізувати впродовж першого місяця 2016 року.

Христина ГОРОБЕЦЬ.

Львівська область.

Громадськість контролюватиме обгрунтованість тарифів

У Сумах обґрунтованість тарифів на житлово-комунальні послуги контролюватимуть представники громадськості. З ініціативи міської влади до справи залучаються керівники об'єднань співвласників багатоквартирних будинків, житлово-будівельних кооперативів та будинкових комітетів, громадські активісти. Починатимуть із житлово-експлуатаційних організацій, тобто, ЖЕКів. За словами міського голови Сум Олександра Лисенка, практично всі вони вже надали і оприлюднили свої розрахунки. Після проведення громадської експертизи вже ніхто не скаже, що затверджені міськвиконкомом тарифи необґрунтовані.

Сумські будинки обслуговує дев'ять ЖЕКів, більшість із них — приватні. Надані ними розрахунки перевірятимуть на відповідність чинній законодавчій базі та на економічну вмотивованість.

Володимир ЧЕРНОВ.

Сумська область.

До аграріїв повернулася надія на врожай озимих

У аграріїв Херсонщини з'явилася було майже втрачена надія на врожай озимих. Із тих 392,4 тисячі гектарів, що посіяли торік у вересні-жовтні, понад сто тисяч гектарів на богарі не дали сходи через тривалу осінню посуху. Але груднеі дощі та снігопади наситили продуктивний шар ґрунту вологою, та ще й аномальне тепло дозволили зерну розвиватися. Тепер там, де раніше й «щіточки» зеленої видно не було, озимі перейшли у стадію кущування. На весь регіон загиблими остаточно вважаються тільки 1,5 тисячі гектарів посівів у Нововоронцовському районі.

Та все-таки із впевненістю говорити, що всі випробування позаду, поки що рано: попереду кілька періодів морозів та ожеледиці. На сьогодні, інформує заступник директора Департаменту агропромислового розвитку Херсонської ОДА Андрій Неделько, лише кожен п'ятий гектар озимих на території краю знаходиться у доброму стані, кожен третій — у задовільному. А на всіх інших посіви є слабкими та розрідженими.

Сергій ЯНОВСЬКИЙ.

Херсонська область.

ФОТОФАКТ

У Дніпропетровську вручили сертифікати першій групі бійців АТО в складі 12 осіб, які пройшли IT-курси. Безплатні комп'ютерні заняття організував Центр допомоги учасникам АТО і членам їх сімей при Дніпропетровській облдержадміністрації в спільній співпраці з IT-волонтерами.

Фото Миколи М'ЯКШИКОВА (Укрінформ).

КАЛЕЙДОСКОП ВІСТЕЙ

Мільйони для учасників АТО

Особлива увага органів соцзахисту Чернігівщини зосереджена на наданні допомоги учасникам АТО та їх родинам. Так, за інформацією директора профільного Департаменту ОДА Олега Русіна, минулого року 3 619 родинам бійців, які брали участь у воєнних діях на сході, райдержадміністраціями та міськрадами надано матеріальну допомогу на суму майже 7,6 мільйона гривень.

Крім того, 18 сімей військовослужбовців, загиблих в АТО, а також тих, що стали інвалідами, отримали квартири. На ці потреби спрямовано 10,5 млн. грн. Майже вп'ятеро більша сума використана для надання допомоги переселенцям з тимчасово окупованої території.

Василь ЧЕПУРНИЙ.

Чернігівська область.

Встановлено імена ще трьох загиблих

У Запоріжжі відбулося чергове перепоховання жертв Іловайської трагедії. Раніше «Голос України» повідомляв про два масові поховання невідомих бійців на Кушугумському кладовищі міста. Зокрема 1 жовтня 2014 року було з почестями поховано 56 тіл. Поступово, завдяки судмедекспертам, імена загиблих стають відомими. Днями встановлено ще три прізвища загиблих під Іловайським бійців. Це Богдан Жайворонок, В'ячеслав Макаренко та Андрій Саксін.

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.

Запоріжжя.

ЦИФРА

3 млрд. 248 млн. грн.

податків і зборів надійшло до бюджетів усіх рівнів від платників Закарпатської області. Зазначена сума перевищує мінулорічний показник на 1 млрд. 22 млн. 182 тис. грн.

Василь НИТКА.

Арсенал обладнали у підвалі п'ятиповерхівки

Співробітники управління Національної поліції в Луганській області та військовослужбовці продовжують знаходити схрони зброї і боєприпасів, які часто обладнані в населених пунктах. Один такий арсенал був схований у підвалі нежитлового п'ятиповерхового будинку в місті Золоте-3. Співробітники спецслужби вилучили зі схованки п'ять тротилових шашок і електродетонаторів, понад 30 гранат Ф-1 і РГД-5 із запалами до них, три протитанкові гранати, дві мінометні міни, майже 10 вистрілів до гранатометів різних типів, три з половиною тисячі патронів різного калібру та ін.

Павло ВОРОНЦОВ.

Луганська область.

За незаконний підпис поплатився посадою

Глава Одеської області Міхеіл Саакашвілі публічно звільнив свого радника Володимира Резніка прямо на засіданні керівництва Одеської ОДА. За словами голови облдержадміністрації, після того як нещодавно була взята на місці злочину керівник департаменту ЖКГ Одеської ОДА Марченко, за його дорученням було проведено внутрішню перевірку, під час якої було виявлено, що Володимир Резнік незаконно завізував документи, пов'язані з будівельними роботами.

«Буду безкомпромісним, і ми повністю очистимо управління всіх рівнів від перевертнів у кабінетах,» — запевнив Міхеіл Саакашвілі.

Кирило ВОРОНКОВ.

Одеська область.

У Голлівуді мають намір екранізувати воєнний роман «Аеропорт» Сергія Лойка (УНН)

«Я Волноваха» — лунає всюди в річницю трагічної дати

У середу у Волноваському районі відбудеться мітинг-реквієм, присвячений річниці трагічної загибелі пасажирів маршрутного автобуса Златоустівка—Донецьк.

Минув рік після трагічної дати. Рана Донбасу не перестає кровоточити. У регіоні продовжують гинути мирні люди. І в ці дні знову з усією твердістю звучить голос мільйонів патріотів: «Я Волноваха», «Я Маріуполь», «Я Донбас», «Я Україна».

13 січня 2015 року бойовики терористичного угруповання «ДНР» обстріляли рейсовий автобус Златоустівка—Донецьк, що проходив паспортний контроль в пункті пропуску під Волновахою. Внаслідок атаки з РСЗВ БМ-21 «Град», розміщеної в центрі Докучаєвська, реактивний снаряд розірвався за 12-15 метрів від автобуса.

Бойовики «ДНР» майже одразу визнали, що теракт здійснили їхні представники. Але щойно стало відомо про масштаб і кількість жертв теракту, терористи стали заперечувати свою причетність до нього. За повідомленням Генштабу ЗСУ, артобстріл проводився із центру Докучаєвська з метою створення для російських і місцевих ЗМІ «картинки» того, як українські сили завдаватимуть удару у відповідь.

Генеральна прокуратура України кваліфікувала подію як терористичний акт. Прокуратура Донецької області відкрила за цим фактом кримінальне провадження.

13 січня 2015. Унаслідок обстрілу українського блокпоста поблизу Волновахи реактивний снаряд розірвався за 12—15 метрів від рейсового автобуса, загинуло 12 осіб, ще 18 поранено.

Фото із Твіттера.

З осудом обстрілу автобуса невдовзі після трагедії виступив Державний департамент США, зазначивши, що відповідальність за трагедію несе Росія.

Події січня 2015 року стали потужним фактором об'єднання громадян України в їхньому протесті проти російсько-терористичної агресії на території нашої країни. У всіх містах України відбулися марші солідарності й миру, учасники яких підтвердили єдність із жертвами агресії словами «Я Волноваха».

Несли квіти до знищеного меморіалу Стуса

У січні Україна відзначала 78-річчя від дня народження поета, Героя України Василя Стуса. Молоді роки Стуса були пов'язані з Донбасом — Горлівкою, де в 1962—1963 роках він викладав українську мову та літературу в школі № 23 шахтарського селища Кіндратівка, і Донецьком, де поет закінчив філологічний факультет держуніверситету. У роки незалежності України вдячні нащадки встановили на фасаді університетського корпуса меморіальну плиту на честь Стуса. Але окупанти з «ДНР» намагалися стерти пам'ять про видатну людину. Одним із перших кроків терористів з «деукраїнізації» Донбасу стало руйнування пам'ятної плити. Але навіть тепер, коли на місці меморіальної плити стоїть наглухо замурована цеглою стіна, а місто наповнене озброєними бойовиками, справжні патріоти Донецька приносять до пам'ятного місця живі квіти.

«Я доки була в Донецьку, — повідомила в соцмережах молода дончанка Станіслава, — не забула піти до філфаку, де раніше, до окупації, посміхався нам Василь Стус зі свого барельєфа на фасаді. Я купила йому квіти і вирішила, якщо окупанти його знесли та вважають, що його там немає, це зовсім не означає, що його там справді немає. Бо їм властиво бачити те, чого немає, і не бачити те, що очевидно будь-якій нормальній людині. Їм ціла країна, якої немає, ввижається, тож що тепер!? Загалом привітала я Стуса із НР від нас усіх. Передала привіти. Він теж усім передавав, сказав: «Як добре те, що смерті не боюся. От їм укотре здається, що вони мене знову вбили, але ж ми з вами знаємо, що треба робити, коли щось здається...» Такі справи».

За фатальним збігом обставин Стус помер у тюремній камері російсько-радянського ГУЛАГу, яка не надто відрізнялася від катівень у підвалах нинішньої «ДНР». І кинули його туди такі само відморозки, що глумляться з Донецька і дончан нині.

Але історія неодноразово підтверджувала: з поетами і пам'яттю про них боротися неможливо. Поети завжди перемагають.

Він тут вчився — і меморіальна дошка сюди обов'язково повернеться. А пророчі Стусові слова «Народе мій, до тебе я ще верну...» тепер набули особливої сили й нового змісту.

Владислав ЛЕОШКО.

Донецька область.

На знімку: такий вигляд мав фасад колишнього філфаку ДонНУ відразу після демонтажу меморіальної плити окупантами.

Фото nv.ua.

Горяни хочуть зберегти свій район

Громада Верховинського району Прикарпаття хоче зберегти свій район як окрему адміністративну одиницю. Це питання обговорювалося на розширеній нараді, ініційованій головою районної ради Іваном Шкіндюком за участю керівництва РДА, місцевих селищного та сільських голів.

Усі учасники зустрічі були одностайними в тому, що у процесі реформування органів місцевого самоврядування та децентралізації влади основним і найголовнішим завданням для подальшого соціально-економічного і культурного розвитку Верховинщини є збереження району як окремої адміністративно-територіальної одиниці.

Нагадаємо, що згідно з затвердженим перспективним планом формування територій громад області Верховинський район має бути поділений на п'ять територіальних громад.

Галина БРУХАЛЬ.

Івано-Франківська область.

Блокують склади мільярдера

У Луцьку активісти громадських організацій розпочали блокування складів компанії «Мегаполіс-Україна», що належать російському холдингу «Мегаполіс». Біля дверей терміналу виставлені потужні КамАЗи, що виключає можливість проведення будь-яких вантажно-розвантажувальних робіт.

Такі акції розпочато і в інших західних областях. Як розповідають її організатори, «Мегаполіс» належить російському бізнесмену Ігорю Кесаєву, а також сину президента-втікача Олександру Януковичу. Підприємство і досі залишається монополістом на роздрібному ринку цигарок. Активісти своєю акцією хочуть привернути увагу до діяльності компанії та добитися внесення Ігоря Кесаєва у санкційний список. Адже окрім цигарок він заробляє ще й на виробництві зброї на заводі імені Дегтярьова (Росія).

Максим СОЛОНЕНКО.

Волинська область.

Вірші Василя Симоненка набувають особливого змісту

У Лубенському районі на Полтавщині відзначили чергове «Різдво Василя Симоненка». З нагоди 81-ї річниці від дня народження відомого поета на його малій батьківщині, у селі Біївці, побували керівники району, представники творчої інтелігенції та громадськості краю.

На батьківському обійсті митця відбувся літературний захід. А до меморіальної дошки, встановленої на фасаді старенької хати, односельці та гості поклали живі квіти. Автора знакових віршів згадали також біля його пам'ятника у Біївцях та в музеї Тарандинцівської школи, яку він свого часу закінчував. У дружньому колі шанувальників таланту поета лунав записаний за його життя голос, вірші Василя Симоненка читали учні. Присутні зазначали: сьогодні, коли за Україну знову гинуть кращі її сини, пристрасні поетичні рядки про любов до Матері-Батьківщини набувають особливого змісту. Своєрідною кульмінацією урочистостей стало нагородження лауреатів районної літературно-мистецької премії імені Василя Симоненка.

Василь НЕЙЖМАК.

Полтавська область.

На знімку: біля хати Василя Симоненка у Біївцях.

Фото автора.

У НОМЕР

Занедужав — звертайся по допомогу!

В Україні зафіксовано випадки захворювання на грип штаму А (H1N1), які призвели до смерті. І хоча епідемію в країні поки що не оголосили, медики б'ють на сполох: хвороба супроводжується високою температурою, яку дуже складно збити, і ускладненнями. Зокрема — пневмонією. Тому лікарі рекомендують при перших ознаках захворювання терміново звертатися по допомогу до медзакладів.

У Краматорську (Донецька обл.) захворюваність грипом і ГРВІ вже другий тиждень перевищує рівень епідпорога. Станом на 11 січня від ускладнень померли 17 осіб. З діагнозом «грип» у стаціонарах міста перебувають 32 хворих, з них 12 дітей. А з ускладненнями, зокрема із пневмонією, тут госпіталізовано 208 осіб, з яких 33 — у важкому стані, у тому числі шестеро дітей.

Місто нині закуповує медичне обладнання й противірусні препарати. У навчальних закладах уведено карантин, посилено дезінфікуючий і протиепідемічний режим у транспорті, на об'єктах торгівлі, промислових підприємствах. І хоча, на відміну від Краматорська, рівень епідемічного порога в інших містах і районах області не перевищено, заходи протидії грипу й ГРВІ здійснюють усюди. Так, у Слов'янську не стали випробовувати долю й теж закрили навчальні заклади на карантин, **передає наш власкор Владислав ЛЕОШКО.**

В Одесі від грипу й ускладнень із 23 грудня померли 15 осіб. Про це на брифінгу повідомив директор департаменту охорони здоров'я Одеської міськради Ігор Шпак. Серед загиблих переважно чоловіки віком 40—55 років, які пізно звернулися по допомогу. Смертельних випадків серед дітей не зафіксовано, **повідомляє Gazeta.ua.**

У Вінницькій області з початку епідемічного сезону сім осіб померли від ускладнень грипу, серед них одна дитина, передає УНН. У Бердичеві (Житомирська обл.) 59-літній чоловік помер від «свинячого» грипу. Коли потрапив у лікарню, у нього діагностували двосторонню пневмонію. Стан погіршувався, тому його перевели в реанімацію, підсилили антибактеріальну терапію. Але ефекту це не дало. Лікарі з'ясували: пневмонія була наслідком каліфорнійського грипу. У реанімацію також потрапили ще двоє пацієнтів. Це жінки-лікарі, які контактували із хворим. Їхні життя у безпеці завдяки вчасно наданій медичній допомозі. З початку епідсезону в Житомирській області штам грипу А (H1N1) діагностували в семи хворих, **інформує наш власкор Оксана ЛУК'ЯНЕНКО.** А в столиці з початку епідсезону від ускладнень «свинячого» грипу померли чотири особи, **повідомляє 24tv** з посиланням на прес-центр ГУ Держсанепідслужби в Києві.

Залишилися без водопостачання

Аварія на водогоні сталася зранку у вівторок у приватному секторі селища Верхня Хортиця. Там розпочато відновлювальні роботи. Тим часом ухвалено рішення про доставку води спецавтомобілями. Зауважимо, що Хортицький район Запоріжжя має репутацію «спального», адже тут проживають 130 тисяч осіб. А ще діють найбільша в місті 5-та дитяча лікарня та пивзавод «Славутич». Окрім того, водопостачання селищ і установ острова Хортиця теж здійснюється через згаданий район.

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.

Запоріжжя.

СПОРТ

№ 4 (6258) СЕРЕДА, 13 СІЧНЯ 2016

Сьогодні в Україні переважно похмуро, подекуди невеликий дощ із переходом у сніг. На дорогах ожеледь. Вітер південно–західний з переходом на північно–західний, 7—12 м/с, у Карпатах подекуди пориви 15—20 м/с. Температура повітря протягом доби від 2 градусів морозу до 3 тепла, на Прикарпатті й Закарпатті вдень до 6 вище нуля, на півдні вночі близько 0, вдень 5—10 градусів зі знаком плюс.

ЦЬОГО ДНЯ, 13 СІЧНЯ

1877. Народився Левко Мацієвич — український авіатор, інженер-конструктор, громадський і політичний діяч. Першим у світі розробив проект авіаносця, розрахованого на 25 літаків. **1919.** Директорія УНР затвердила закон про заклик військових до дійсної служби. **1942.** У Лондоні відбулася конференція представників союзних країн, окупованих Німеччиною. Затверджено декларацію про покарання військових злочинців. **1991.** Указом Президента України утворено адміністрацію Президента України та визначено її структуру. **2013.** Пішов з життя Михайло Горинь — український правозахисник, дисидент і політв'язень радянських таборів, народний депутат України I скликання.

У НОМЕР

І знову Мессі, вп'яте!

Футбол. Цюрих (Швейцарія). Нападника «Барселони» і збірної Аргентини Лionеля Мессі вп'яте визнано найкращим футболістом року за версією ФІФА. Раніше він виборював приз у 2009, 2010, 2011, 2012 роках. Ліонель випередив партнера по команді бразильця Неймара і Кріштіану Роналду («Реал», Мадрид, збірна Португалії).

Серед тренерів у чоловіків приз виборов наставник «Барселони» Луїс Енріке, залишивши позаду Госепа Гвардіолу («Баварія») та Горге Сампаолі (збірна Чилі).

Карлі Ллойд зі збірної США визнано найкращою гравчинею 2015 року.

Першим жіночим тренером року стала Джилл Елліс, під орудою якої збірна США виграла чемпіонат світу. Вона обійшла Марка Сімпсона (збірна Англії) та Норіо Сасакі (збірна Японії).

Динамівці вирушили до Марбельї

Учора київське «Динамо» вилетіло до Іспанії, де в Марбельї проведе перший зимовий підготовчий збір, котрий триватиме до 28 січня.

У складі команди: **воротарі** — Олександр Шовковський, Артур Рудько, Георгій Бущан; **оборонці** — Даніло Сілва, Віторіну Антунеш, Александар Драгович, Домагой Віда, Микита Бурда, Євген Макаренко, Євген Хачеріді, Віталій Ягодінскіс; **півоборонці** — Мігель Велозу, Радосав Петрович, Микола Морозюк, Сергій Сидорчук, Сергій Рибалка, Денис Гармаш, Олег Гусєв, Віталій Буяльський, Сергій Мякушко, Дерліс Гонсалес, Владислав Калитвинцев; **нападники** — Андрій Ярмоленко, Жуніор Мораес, Лукаш Теодорчик, Роман Яремчук.

До речі, і другий збір команди відбудеться так само в Іспанії 2—18 лютого.

Відомі учасники ювілейного Кубка Америки

Змагання, котрі присвячені сторіччю КОНМЕБОЛ, відбудуться в США з 3 по 26 червня. Турнір, до речі, вперше проведуть за межами Південної Америки.

Участь візьмуть усі 10 країн — членів КОНМЕБОЛ (Бразилія, Аргентина, Чилі, Еквадор, Колумбія, Парагвай, Уругвай, Венесуела, Перу, Болівія) і шість країн — представників КОНКАКАФ.

Від останньої організації раніше місце на турнірі вибороли футболісти США, Мексики, Коста-Рики, Ямайки. Панама та Гаїті здобули останні путівки як переможці стикових матчів. Панамці перемогли Кубу, а Гаїті — Тринідад і Тобаго.

Справа вчителя живе

Хокей. Дитячий турнір пам'яті заслуженого тренера України Валентина Уткіна. Учасники — гравці 2005 року народження. Київ. Спортивний комплекс АТЕК. **Інформаційну підтримку заходу традиційно надає «Голос України».**

Результати поєдинків:

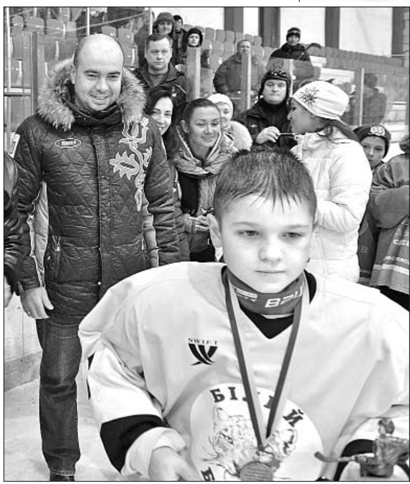
9 січня. «Сокіл» (Київ) — «Динамо» (Харків) — 0:11. «Крижинка» (Київ) — «Кривбас-2005» (Київ). 3:7. «Білий Барс» (Біла Церква) — «Сокіл». 7:1. «Динамо» — «Кривбас». 9:0. «Білий Барс» — «Крижинка». 5:3.

10 січня. «Динамо» — «Крижинка». 15:0. «Сокіл» — «Кривбас». 1:1. «Білий Барс» — «Динамо». 1:11. «Крижинка» — «Сокіл». 4:6. «Кривбас» — «Білий Барс». 4:1.

1. «Динамо» — 8 очок; 2. «Кривбас» — 5; 3. «Білий Барс» — 4; 4. «Сокіл» — 3; 5. «Крижинка» — 0.

***

Швидко пролетіли два змагальні дні. Повірте, вони справді подарували гостру і захопливу боротьбу, багато емоцій. Що особливо притаманне дитячому спорту. А ще учасники продемонстрували досить високий вишкіл.

Владислав Бебешко з «Білого Барса».

Головний підсумок події — маємо чимало маленьких талантів, котрі, за сприятливих умов, здатні вирости у справжніх майстрів. І це тішить найбільше, а наша надія на справжнє відродження національного хокею набирає реальних обрисів. Немає сумніву, що Валентин Уткін дуже радів би з такої ситуації.

Чудово (іншого слова не добрати) виступили юні вихованці Владислава Єршова, у минулому відомого хокеїста, з харківського «Динамо». Маленькі слобожанці грали так потужно, що виграли всі матчі, закинули 46 шайб і пропустили лише одну(!).

Отой єдиний гол у ворота харків'ян — на рахунку Владислава Бебешка з «Білого Барса». За що хлопчик з Білої Церкви отримав спеціальний приз «За волю до перемоги» з рук заступника редактора «Голосу України» Віталія Судді.

Треба було подивитися, як палали оченята маленьких спортсменів, котрі отримували заслужені медалі, кубки, персональні нагороди, про які щедро подбали організатори. Діти були безмежно щасливі. Серед тих, хто вручав відзнаки, був син Валентина Павловича — Андрій Уткін, успішний дитячий хокейний тренер.

***

До речі, організатори та учасники турніру висловлюють щиру подяку за фінансову підтримку в проведенні змагань Олегу Юсипенку, Станіславу Алексієнку, Анатолію Рябцю, керівникам компанії «Карпатигаз» та багатьом небайдужим до непростої ситуації, котра склалася в українському дитячому хокеї.

Особлива вдячність начальнику залізничного вокзалу Кривого Рогу Ользі Жук та її колективу. Ці добрі люди допомогли своєчасно дістатися до Києва місцевій команді «Кривбас-2005», котра через складні погодні умови не змогла виїхати до столиці автобусом. І юні хокеїсти віддячили дорослим здобуттям срібних медалей.

***

Отже, три турніри пам'яті Валентина Уткіна — вже історія. Попереду нові зустрічі, справа вчителя живе. Один із дуже авторитетних людей, котрі дбають про цю справу, сказав мені, що є задум проводити наступні турніри в столичному Палаці спорту із залученням зарубіжних команд. Дай, Боже, здійснитися задуманому.

Геннадій БРАНИЦЬКИЙ,
випускник СДЮСШОР «Сокіл» 1992 року.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Більше фото тут — www.golos.com.ua

До учасників звертається один з організаторів турніру генерал Ігор Костенко.

Переможець турніру — харківське «Динамо».

У боротьбі за шайбу.

Над номером працювали: Сергій ДЕМСЬКИЙ, Тетяна УВЄРОВА, Олена ЛОХМАТОВА.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ,** Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Направлення матеріалів для друку в газеті є наданням згоди автора на обробку його персональних даних.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України
Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.
Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Передплатні індекси та передплатна ціна на 2016 рік
Для фізичних осіб:
40224 — 20 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота);
08775 — 16 грн. на місяць (3-разовий: вівторок, четвер, п'ятниця).
Для підприємств і організацій:
60955 — 50 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота).
Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 60000.

Друк:
ТОВ «Поліпрінт», 04074 м. Київ, вул. Лугова, 1а, тел. (044) 464-17-89, факс (044) 464-17-91
poliprint@ukr.net

Зам. 5968

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

Сайт — www.golos.com.ua
Інформаційний портал – www.golosukraine.com

